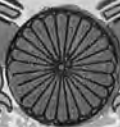

ဒါန ဝတ္ထုများ

- ၁။ လယ်စာရင်းငှား ပုဏ္ဏဝတ္ထု။
- ၂။ ဓမ္မတ္တာဖြင့် အနိုင် ယူသူ ဥတ္တရာဝတ္ထု။
- ၃။ ရဟန်းတပါးနှင့် ဖြည့်တန်ဆာဖ ဆီရိမာ။
- ၄။ တွန်တိုသည့် အာနန္ဒာသဌေးကြီးဝတ္ထု။
- ၅။ နတ်ပြည်ရောက်ရန် နည်းလမ်းများ။
- ၆။ မေဏုရနတ်သားနှင့် ဣန္ဒကနတ်သားဝတ္ထု။
- ၇။ နန္ဒိယသူကြွယ်ဝတ္ထု။
- ၈။ ဣလိသဘောဝတ္ထု။
- ၉။ မွေ့က ဥပါသကာဝတ္ထု။

(ဆဋ္ဌမတကြိမ်)

ဦးလှစင်(ဆန်း)ဆွနိုး၊ အမှတ်စဉ် ၇ စီစဉ်ရေးသားသည်

မှတ်သားဖွယ်ရာကျမ်းစောင်လစာ

တရားနှင့် လျော်သော အရှု

[ဓမ္မိကဒါန အပြား ၃-ပါး]

- (၁) သံဃာသို့လှူရန် ရည်မှန်းသော ဝတ္ထုပစ္စည်းကို သံဃာသို့သာပေးလှူပါ။
သံဃာ့အိန္ဒိယံ၊ သံဃာယောဝ ဒေတိ။
- (၂) စေတီသို့လှူရန် စိတ်ညွတ်ပြီးသော ဝတ္ထုပစ္စည်းကို စေတီသို့သာ ပေးလှူပါ။
စေတီယာ အိန္ဒိယံ၊ စေတီယာယောဝ ဒေတိ။
- (၃) ပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူရန်ညွတ်ပြီးသော ဝတ္ထုကို ပုဂ္ဂိုလ် သို့ ပေးလှူပါ။
ပုဂ္ဂလိယာ အိန္ဒိယံ၊ ပုဂ္ဂလိယောဝ ဒေတိ။

ကံသာ - ပိဋကတစာအုပ်ဆိုင်

ကံသာ + ဒေါ်ခင်ခင်ကြည် သား မောင်ဝင်းအောင်

အမှတ် (၄၂)၊ အလယ်ပိုင်းလမ်း၊ ရန်ကင်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ရန်ကင်းမြို့

မှတ်သားဖွယ်ရာ ကျမ်းတော်လာ

တရားနှင့်လျော်သော အရှုဓမ္မကဒါန

အပြား ၃ ပါး

အလှူနှစ်မျိုး

(၁)

ပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ တမျိုးစီ သော်လည်းကောင်း၊
အမျိုးမျိုး သော်လည်းကောင်း၊ လှူဒါန်းခြင်း။
(အာပိသဒါန)

တရားတော်နှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်များ၊
ပေစာများ၊ လှူဒါန်းခြင်း၊ တရားတော်နှင့် ပတ်
သက်သော အကြောင်းအရာများ၊ တရားတော်
များကို ဟောပြောခြင်း၊ တရားတော်ကို နာ
ကြားခြင်း၊ တရားအားထုတ်ခြင်း၊ တရားစာကို
ဖတ်ရှု သင်ယူ မှတ်သားပြီး၊ တဖန် ပို့ချခြင်း၊
ဟောပြောခြင်း။

(ဓမ္မဒါန)

စာမူကြိုတင်ပုံနှိပ်ခွင့်ပြုအမှတ် (၁၂)
မျက်နှာပိုး ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၃၁)

ဆင့်မအကြိမ်၊ ၁၉၀၆ ခု၊ ဇွန်လ၊

အုပ်စု ၂,၀၀၀

ဈေးနှုန်း... ၃ ကျပ်

ဝန္တနာနှင့် ဆုပန်လွှာ
ပဏ္ဍရဏံ အဟံဝန္တာမိ သဗ္ဗဒါ

သိုးပါးရတနာ၊ မြတ်ဆရာနှင့်၊ နှစ်ဖြာ မိဘ၊
 များလှကျေးဇူး၊ ဂုဏ်အထူးကို၊ ကြည်နူးသဒ္ဓါ၊ ဝန္တနာ
 ဖြင့်၊ ဦးစွာရိုက္ခီး၊ ကျွန်ရှိခိုး၏။

ထို့ပြင်တစ် - ဝတ်ရ မှတ်ရ၊ ကြဉ်းနာရသည့်၊
 သူတ ဖြာဖြာ၊ ဆည်းပူးရာသာ၊ ဆရာများပါ ဝတ်
 တွားဝန္တနာရှိခိုးကာလျှင်၊ ဤစာကျမ်းမြတ်၊ ပြုစုအပ်
 သည်၊ နိဗ္ဗာန်ပြည်မြတ်ရည်သတည်း။

ထုတ်ဝေသူ။ ။ ဦးထွန်းဖြူ (ခေါ်) ဦးထွန်းဇော် (၁၀၀၅၃-၆)။
ဇော်စာပေ ၂၁၀-၃၂ လမ်း။
ရှန်တန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ။ ။ ဦးလွင် [၁၀၀၂၉-၆]။
ဆန်းညွန့်ဦး ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၃၅၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရှန်တန်မြို့။
ဆင့်မအကြိမ်

သက်သာစာစဉ် အမှတ် (၁)

ဒါနဝတ္ထုများ

လက်ရွေးစင်

ဓမ္မပဒ

ဝတ္ထုတော်

တိုက် ဓမ္မဒါန အလှူတော်
နတ် လူ သာဓု ခေါ်စေသော်-

ဤကောင်းမှုကြောင့် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်
လျှင်မြန်ထိုးဖောက် သိမြင်ပြီး နိဗ္ဗာန်ပြည်မြတ်
သို့ ကူးမြောက် နိုင်ပါစေသတည်း။

ဦးလှခင်(ဆန်းညွန့်ဦး) တအုပ် စီစဉ်ရေးသားသည်။

သက်သာ ၃/- စာ စဉ်

လက်ရွေးစင်

ဓမ္မပဒ

ဝတ္ထုတော်

လောကီ အကျိုး

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ခြင်းဖြင့်

ရရှိလာမည့် မျက်မှောက်လောကီ အကျိုးထူးများ

- ၁။ စာဖတ်ရှိန်နှုန်း ... မြင့်မားလာမည်
- ၂။ စာဖတ်လိုစိတ် ... ပွားများလာကြမည်
- ၃။ ဗဟုသုတ ... တိုးပွားမည်
- ၄။ အတွေးအခေါ် ... တိုးတက်မြင့်မားလာမည်
- ၅။ စိတ်ဓာတ် ... ကြံ့ခိုင်မြင့်မားလာမည်
- ၆။ လူကိုလူချင်း ... ခွင့်လွှတ်သည်းခံနိုင်မည်
- ၇။ လူသားချင်းချင်း ... မေတ္တာတရားထားနိုင်လာမည်
- ၈။ လူသားချင်းအပေါ် သဒ္ဓါတရား တိုးပွားလာမည်
- ၉။ ကိုယ်ကျင့်တရား ... တိုးတက်လာမည်
- ၁၀။ ထကြွလုံ့လ ... ရှိစာကြမည်
- ၁၁။ သူတပါးကို ... ကူညီလိုစိတ်တိုးပွားမည်
- ၁၂။ မိမိကိုယ်ကို ... အားကိုးလိုစိတ် တိုးပွားမည်

ဤသို့လျှင် အဖိုးမဖြတ်နိုင်စသာ စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

လက်ရွေးစင်

ဓမ္မပဒ

ဝတ္ထုဇာတိ

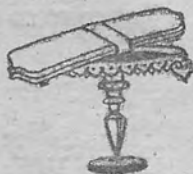
ဓမ္မာ ကုတ္တရာ အကျိုး

ဗုဒ္ဓံစာပေ ဖတ်ရှုလေတိုင်း ရပြီမသွေ ကောင်းမှုတွေကား

- ၁။ ရတနာသုံးပါး၌ အတိုင်းမသိ ကိုင်းရှိုင်းရိသေခြင်း၊
- ၂။ သဒ္ဓါတရား ကြီးထွားခြင်း၊
- ၃။ သတိအားကောင်းခြင်း၊
- ၄။ ပညာဥာဏ်ပြန့်ပြောခြင်း၊
- ၅။ ကောင်းမှုတိုးပွားခြင်း၊
- ၆။ ဗီတိပါမောဇ္ဇအားကြီးခြင်း၊
- ၇။ အကြောက်အလန့် ကင်းစင်ခြင်း၊
- ၈။ ဆင်းရဲကို ခံနိုင်ရည်ရှိခြင်း၊
- ၉။ လူ့သဘာဝ စရိုက်ဆိုးများပယ်ဖျောက်၍ စရိုက်ကောင်းများ ဖော်ဆောင်နိုင်ခြင်း၊
- ၁၀။ ဖတ်ရှုနေစဉ်အတွင်း ရတနာသုံးပါးအာရုံဖြင့် တမုဟုတ်မျှ ကင်းကွာမှုမရှိခြင်း၊
- ၁၁။ ထိုထိုသောပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့ ရရှိအပ်သော ဒါနအကျိုး သီလအကျိုး၊ ဘာဝနာအကျိုးတို့ကို ရရှိခံစားလိုသော စိတ်ဓာတ်များဖြစ်ပေါ်လာပြီး၊ မကောင်းမှုများကိုကြဉ်ရှောင်၊ ကောင်းမှုခံကောင်းကျိုးကို ဆောင်လိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်ခြင်း၊
- ၁၂။ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကဲ့သို့ ကျင့်ကြံလိုစိတ် ပွားများလာပြီး သံသရာလမ်းမှ နိဗ္ဗာန်စခန်းသို့ ရည်သန်ကျင့်ကြံလိုသော သဒ္ဓါတရား ပေါ်လာနိုင်ခြင်း၊

[၆၃၅ မှတ် အဋ္ဌကထာ ပထမတွဲ]
ဆဋ္ဌမအကြိမ်

ဗုဒ္ဓသာသနာ့ စိရိတိန္ဒရီ

ကျောင်းသားလူငယ်များမှစ၍
နှိုင်းတော်၏ အဓိက အင်အားစုများဖြစ်ကြသည့်
အလုပ်သမား၊ တောင်သူ လယ်သမား
တိုင်းရင်းသား လုပ်သားပြည်သူတို့ ဖတ်ရှုနိုင်ရန်

အလွယ်ဆုံး - အရှင်းဆုံး
ရေးသား၍
ဈေးနှုန်း အသက်သာဆုံးဖြင့်
ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ဖွားများကြစေရန်
ရည်သန်ထုတ်ဝေပါသည်။

ဓမ္မပဒ ဟူသည်ကား

ဗုဒ္ဓိဘာသာတို့၏ "အခြေခံတရား" အခြေခံကျင့်စဉ်...
"တရားညွန့်ပေါင်းကျမ်း" ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

ရှင်တော်ဘုရားသည် ကျွတ်ထိုက်သူတို့အား ဟောကြားတော်မူ၍၊ ကျွတ်တန်းဝင်စေနိုင်သော (တရားအဆီအနှစ်) များပင်ဖြစ်သည်။ ဇဲ့ လုံ့ လ ဝိရိယဖြင့် အားထုတ်ပါက မဂ်ဖိုလ်ခရီးကို ဆိုက်ရောက်နိုင်သော တရားတော်များဖြစ်သည်။

ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်များကား...

ရှင်တော်ဘုရား သက်တော်ထင်ရှား (၄၅) ဝါ အတွင်း တဏှယ်အဖြစ်အပျက်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဓမ္မပဒကျမ်းကြီး

လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး၊ လက်ခံကျင့်သုံးနိုင်သော လမ်းညွှန်ချက်များ များစွာပါရှိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျပန်၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ ဂျပန်ဘာသာများသို့ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးက ဘာသာပြန်ဆိုကြသည်။

တိုင်းရင်းသား ပိုးကရင်စာပေဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာခန့်အပင် ဓမ္မပဒကျမ်း ပြုစုထားခဲ့ကြသည်။

ဤမျှ လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး ဖတ်ရှုသင့်သော ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်များကိုကျေးရွာအနှံ့ တောင်သူလယ်သမားတိုင်းရင်းသား လုပ်သားပြည်သူတို့ လက်ဝယ်သို့ ရောက်စေလိုသဖြင့် (သက်သာစာစဉ်များ) အဖြစ် တအုပ်လျှင် သုံးကျပ်နှုန်းနှင့် စီစဉ်ထုတ်ဝေခြင်း ပြုရပါကြောင်း။

အဓမ္မိက ဒါနမျိုး ၉ မျိုး

မလုပ်သင့်ရာသော ဒါနမျိုး

အလှူရှင်များ လှူဒါန်းရန် စိတ်ညွတ် ဆုံးဖြတ်ပြီး သားကိုပင် ကြားလှူများ အလှူပွဲစားများ ဆွဲဆောင်မှု ကြောင့် စိတ်ထား ပြောင်းကာ၊ ပြောင်းလဲ လှူဒါန်းမှု သည် အဓမ္မိကဒါနဖြစ်၏။

(၁) သံဃပရိဏတခေါ် ဤသံဃာသို့ လှူရန် စိတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကို (က) အခြား သံဃာသို့ လှူဒါန်း ပြောင်းလဲလှူခြင်း၊ (ခ) စေတီတော်သို့ လှူခြင်း၊ (ဂ) ပုဂ္ဂိုလ်တပါးကို ပေးလှူလိုက်ခြင်း။

(၂) စေတီပရိဏတခေါ် “ဤစေတီကို” လှူရန် စိတ် ညွတ်ပြီးသော ဝတ္ထုပစ္စည်းကို (က) အခြား စေတီသို့ လည်းကောင်း၊ (ခ) သံဃာသို့လည်း ကောင်း၊ (ဂ) ပုဂ္ဂိုလ်သို့ လည်းကောင်း ပေးလှူ ခြင်း။

(၃) ပုဂ္ဂံသုပရိဏတခေါ် “ဤပုဂ္ဂိုလ်သို့” ပေးလှူရန် စိတ်ညွတ်ပြီးသား ဝတ္ထုပစ္စည်းကို (က) အခြား ပုဂ္ဂိုလ်အား လည်းကောင်း၊ (ခ) သံဃာအား လည်းကောင်း၊ (ဂ) စေတီအား လည်းကောင်း ပေးလှူလိုက်ခြင်းတို့ကို (အဓမ္မိကဒါန) မလုပ် သင့်ရာသော လှူခြင်းဖြစ်၏။

[ဝိနည်းဝိဇ္ဇကတ်စေတီမှ]

ဒါနကြောင့်နေ့ချင်းသူဌေးကြီးဖြစ်သွားသူ

လယ်ကရင်းငှား
ပုဏ္ဏဝတ္ထု

၁၇၁

အလှူဒါနကြောင့် နေ့ချင်း သဋ္ဌေးကြီး ဖြစ်သွားသူ

လယ်စာရင်းငှား ပုဏ္ဏဝတ္ထု

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သုမနုသဋ္ဌေးကြီးရှိ၏။
 လယ်ယာများစွာကို ပိုင်ဆိုင်၏။
 လယ်စာရင်းငှား အများအပြားရှိ၏။
 ပုဏ္ဏသည် နေ့စား လယ်စာရင်းငှားဖြစ်၏။
 တနေ့လုပ်မှ တနေ့စားရသူဖြစ်၏။
 သဋ္ဌေးကြီးအိမ်နောက်ပေးတွင် တဲကလေးထိုး၍နေရ၏။
 ပုဏ္ဏ၏ဇနီးမှာ ဥတ္တရာပင်အမည်ရှိ၏။
 သမီးကလေးမှာလည်း ဥတ္တရာပင်အမည်ရှိ၏။
 (ဇိနတ္ထပဏာသနီတွင် ဇနီးအမည် ဘာရိတာဟုလာရှိ၏။)

နက္ခတ်သဘင်ပွဲ ခြိမ်းခြိမ်းသည်း

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးတွင်တနှစ်တကြိမ်ကျင်းပသည့်တောင်ထိပ်
 နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကြီးရှိ၏။ တမြို့လုံးသွားကြ၏။
 ခုနှစ်ရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပကြ၏။
 ဝတ်ကောင်းစားလှ အပြိုင်အဆိုင်ဝတ်ကာ အစွမ်းကုန်ပျော်
 ကြသော ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီးဖြစ်၏။
 ယနေ့သည် ပွဲသဘင်၏ အစနေ့ဖြစ်သည်။
 မိုးမှလင်းမီကပင် တမြို့လုံးတီးသံမှတ်သံ ဆူဆူညံ့ညံ့ဖြင့် တောင်
 ထိပ်သဘင်ပွဲသို့ သွားကြရန် ဟန်ပြင်နေကြသည်။

မိုးလင်းဆည်နှင့် သုမနသဌေးကြီးသည် မိမိလုပ်သားများ
နက္ခတ်သဘင်ပွဲသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို တိုက်တံခါးဝမှ
ရပ်၍ ကြည့်နေ၏။

တစ်တယောက် သူ့အနားလာရပ်သည့် အသံကို ကြား၍
သဌေးကြီး လှည့်ကြည့်၏။

“ဟေ့ ပုဏ္ဏ... မင်းတို့ တောင်ထိပ်ပဲ မသွားကြဘူးလား။”

“တနေ့လုပ်မှု တနေ့စားရတာ မသွားနိုင်ပါဘူး သဌေးမင်း
ရယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းအလုပ်ဆင်းရအောင်လာတာပေါ့”

“သဌေးမင်း ခွင့်ပြုမယ်ဆိုယင်...”

“ဟိ...လုပ်ပေါ့ကွ၊ ကိုယ်လုပ်မှုကိုယ်ရတာ၊ ဣနေ့ မင်းစိတ်
ကြိုက် နွားတရှဉ်းယူသွားလုပ်ပေါ့ကွ”

“ကောင်းပါပြီ သဌေးမင်း”

ပုဏ္ဏသည် အားရဝမ်းသာ သုမနသဌေးကြီးအားအရိအသေ
ပြုကာ ထွက်ခွာသွားပြီး နွားခြံမှ အကောင်းဆုံးအသန်ဆုံး နွား
တရှဉ်းနှင့် ထန်တုံးထန်တံတို့ကို ယူလာကာ မိမိတဲရွေ၌ရပ်၍...

“ရှင်မရေ၊ ဒီနေ့ တမင်းနှစ်ဆပိုချက်ခဲ့ဟေ့၊ ငါ့လယ်နှစ်ဆ
ပိုထန်မယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

ပုဏ္ဏသည် စောစောစီးစီးပင် လယ်တောသို့ထွက်ခွာသွား၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ

အရှင် သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး
နိဗ္ဗာန်သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။

နိရောဓသမာပတ်မှာ သမာပတ်ရှစ်ပါးကိုရရှိပြီးသော အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များသာ သမထအား၊ ဝိပဿနာအားတို့ဖြင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဝင်စားနိုင်ပါသည်။ ပုထုဇဉ်နှင့်သောတာပနီ သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်များ မဝင်စားနိုင်ပါ။

(ဝိသုဒ္ဓိမဂ်)

နိရောဓသမာပတ်ဟူသည် အစဉ်အတိုင်း ချုပ်ဆုံးခြင်း၏ အစွမ်းအားဖြင့် စိတ်စေတသိက်တို့၏ မဖြစ်ရှိခြင်းကိုပင် နိရောဓသမာပတ်ဟု ခေါ်ပါသည်။

နိရောဓသမာပတ်မထတော်မူသော အရှင်မြတ်တို့အားတွေ့ရှိကြုံကြိုက်၍ သဒ္ဓါထက်သန်စွာဖြင့် လူဒါနိုးခွင့်ရသော သူသည် နေ့ချင်းညချင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ ပြည့်စုံသော အကျိုးထူးကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ရပေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထိုနေ့ နံနက် စောစော နိရောဓသမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ -

“ဟနေ့ ငါသည် အဘယ်သူ့အား ချီးမြှောက်မှုကို ပြုသင့်သနည်း” ဟု ကြည့်ရှုတော်မူသည်ရှိသော် ဉာဏ်ဓတင်ကုန်ရက် အတွင်းသို့ လယ်စာရင်းငှား ပုတ္တကိုမြှင်တော်မူ၏။

ဤယောက်ျားသည် ‘ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညို သဒ္ဓါရှိပါမည်လော’ ဟု ကြည့်ရှုတော်မူပြန်၏။

ထိုပုတ္တ၏သဒ္ဓါသမားကိုလည်းကောင်း၊ ဇနီးဥစ္စာရာ၏ သဒ္ဓါတရားကိုလည်းကောင်း၊ ဤသို့ ချီးမြှင့်ခြင်းဖြင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာရယူရာ ရှေးအကြောင်းခံကိုလည်းကောင်း၊ ဇာတိ၊ စွာထင်

ထင်သိမြင်တော်မူ၍ သပိတ် သက်နိုးကို ဆင်မြန်းကိုင်ယူတော်မူ
ပြီး ပုဏ္ဏ၏လယ်ထွန်ရာအရပ်သို့ ကြွသွားတော်မူ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ပုဏ္ဏလယ်ထွန်ရာအနီး ကြည်လင်
သန့်ရှင်း ရေတွင်းရေအိုင်နှင့် သစ်ပင်ငယ်ချိုတခုကိုကြည့်ရှုလျက်
ရပ်တည်တော်မူ၏။

လူစရာရှိလျှင် ရေကိုလူ

ပုဏ္ဏသည် လယ်ထွန်ရန်ပြင်ဆင်နေစဉ် အရှင်မြတ်ကို တွေ့မြင်
ရ၍ ကြည်ရှင်ဝမ်းသာ သဒ္ဓါတရား ပွားများကာ အရှင်မြတ်
အနီးသို့လာ၏။ ငါးပါးသောထိခြင်းဖြင့် ဝပ်စင်၊ ရှိခိုးပြီးသော်
အရှင်မြတ်သည် နံနက်စောစောသွားတိုက်ရန် တံပူကို အလိုရှိပေ
လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသဖြင့် တံပူလုပ်ရန်ဆင်သော သစ်ခက်ကို
ဖြတ်၍ သွားတိုက်ရန် တံပူပြုလုပ်ပေးလေ၏။

အရှင်သာရိ ပုတ္တရာသည် တံပူကို အလှူခံယူပြီးနောက် ပုဏ္ဏ
အား သပိတ်နှင့် ရေစစ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ ပေးတော်မူ၏။

ပုဏ္ဏသည် ထိုသပိတ်နှင့်ရေစစ်ကိုယူပြီး သောက်ရေသုံးရေကို
သေချာသန့်သန့်စစ်၍ ရိုသေစွာပေးလေ၏။

အရှင်မြတ်သည် ကပ်လာသော ရေ၊ တံပူတို့ကိုခံယူသုံးဆောင်
ပြီးလျှင် ဆင်ခြင်တော်မူသည်မှာ...

“ဤပုဏ္ဏသည် သူတပါး အိမ်နောက်ပေး၍သာ နေရရှာ
သည်။ အကယ်၍ ထိုသူ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ငါကြွသွားသော်လည်း
ထိုသူ၏ မယားသည် ငါ့ကိုဖူးမြူးနှိပ်၊ တမင်းပို့လာသောအခါ
မူ လမ်းမှာတွေ့စေတော့အံ့”

ဟု ကြံလျက် အထွန်ငယ် ဆိုင်းတော်မူပြီးသော် ခရီးစဉ်
အတိုင်း ကြွတော်မူလေ၏။

ပုဏ္ဏ၏မယား ဥတ္တရာသည် ထမင်းတောင်းကိုရွက်ကာ လယ်
တောသို့အလာမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှု အရှင်သာရိပုတ္တရာကို
မြင်လျှင် လမ်းဘေးသို့ဆင်း၊ ထမင်းတောင်းစာလေးကိုအသာချ
ခေါင်းခုကလေးကို ပခုံးပေါ်တင်ပြီး၊ ထိခြင်းကြီး ငါးပါးနှင့်
ဝပ်တွားရှိခိုးယင်း စဉ်းစားသည်မှာ...

“ရှေးရှေးနေ့များက အရှင်မြတ်ကို တွေ့သည့်အခါ လူ့စရာ
မပါရှိ၍ မလှခဲရ။ ယခုအရှင်မြတ်ကိုလည်း ဖူးတွေ့ရသည်။ လူ့စရာ
ဆွမ်းဘော်ခဏ်လည်း အဆင်သင့်ပါရှိသည်။ ဒီတကြိမ် မလှဖြစ်
ယင် နောက်တခါ လူနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းသည်။ ကြုံကြိုက်တုန်း
လူလိုက်မူ”

ဟု စိတ်ကို ယတိပြုတီဆုံးဖြတ်ပြီး ထမင်းတောင်းထဲမှထမင်း
ခွက်နှင့် ဟင်းဘောဇဉ်တို့ကို ယူ၍ အရှင်မြတ်ထံပါး ရိုသေစွာ
ချဉ်းကပ်ပြီးသော်...

“အရှင်မြတ်ဘုရား.... တပည့်တော်မအား သနား ကယ်မ
တော်မူပါသဖြင့် ဤဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ကို ကြမ်းတမ်းသည်။ မှန်
မြတ်သည် သဘောမထားပဲ သဒ္ဓါလွန်ကဲပစ္စည်းမဲ့သောတပည့်
တော်မအား ချီးမြှောက်တော်မူခြင်းဖြင့် တပည့်တော်မ၏ ဆွမ်း
အလှူကို ခံယူတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေလျှင်
အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သပိတ်ဖုံးကိုဖွင့်ကာ ဆွမ်းအလှူကို ခံယူ
တော်မူ၏။

ထမင်းတဝက်ခန့် ရောက်လျှင် အရှင်မြတ်လည်း တန်ပြီဟု
သပိတ်ကို ဖုံး၏။

ထိုအခါ ဥတ္တရာက....

ဥတ္တရာ၏ သဒ္ဓါတရား

“အရှင်ဘုရား-ဤဆွမ်းကားတယောက်စာဝလောက်ရှိမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ချွန်ထားခြင်းငှာမတတ်စောင်းပါ။တပည့်တော်မ အား ယခုလောလောဆယ်အတွက် ငဲ့ညှာခြင်းပြုတော်မမူပါနှင့် ဆဋ္ဌမအကြိမ်

တမလွန်လောက နောင်ဘဝအတွက် ကယ်မ စောင့်ရှောက် ချီးမြှောက်တော်မူပါဘုရား”

ဟု လျှောက်ကြား၍ အကြွင်းအကျန်မထား အားလုံးကိုပင် လောင်းလှူပြီးမှ...

“ဤကောင်းမှုကြောင့် ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်အင်းရသော အကျိုးကို ဒိဋ္ဌဓမ္မခံစားရပါလို၏ အရှင်ဘုရား” ဟု ဆုတောင်း ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာကလည်း-

“အသင် ဒါယိကာမ တောင့်တတိုင်း ပြည့်စုံစေ” ဟု ဆို၍ ရပ်လျက်ပင် တရားအနုမောဒနာပြုပြီးမှ ကြွတော်မူလေ၏။

ဥတ္တရာသည် စိတ်ကြံအတိုင်း လူလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပီတိဖြာလျက် အရှင်မြတ် ကြွသွားတော်မူသည်ကို မျက်စိတဆုံး ဖူးမြော်ကြည်ညိုလျက် ကျန်ခဲ့၏။

အရှင်မြတ်ကို မတွေ့မြင်ရတော့မှ လင်သားဖြစ်သူ အတွက် ထမင်းပြန်ချက်ရန် သတိရပြီး ကပျာကယာ တောင်းဇာလေးကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ အိမ်သို့ပြန်ပြေးပြီး ထမင်းကို ကမန်း ကတန်းချက် ထမင်းတောင်းကို ရွက်ပြီး လှယ်တောသို့ အပြေး ဇာလေး လခခဲ့လေ၏။

မယားလိမ္မာ ဥတ္တရာ

ပုဏ္ဏသည် အားကြီးမာန်တက် တမနက်လုံး နွားနှင့်အတူ ရုန်းကာ မနားတမ်း လုပ်ခဲ့ရသဖြင့် နွားလည်းပန်း လူလည်း ပန်း၊ နေကလည်းရင့်လာ၊ ထမင်းကလည်း ဆာသဖြင့် နွားတို့ ကို ဖြုတ်၍ လယ်ဇာန်သင်းပေး၍ သစ်ပင်ရိပ်ကြီးတွင် နားနေ

ယင်း မိယားသည် ထမင်းပို့ အလာကို စောင့်မျှော်ကာ နေရှာလေ၏။

မိယားဥတ္တရာကလည်း အဝေးမှလှမ်းမျှော်၍ကြည့်ရာထမင်းဆာဆာနှင့် မိယားသည် လာမည့်လမ်းကို မှန်းမျှော်ကာကြည့်နေသော လင်တော်မောင် ပုဏ္ဏကို တွေ့မြင်လေလျှင် စိတ်တွင်းက စဉ်းစားသည်မှာ-

“ထမင်းဆာဆာနှင့် လင်တော်မောင် စိတ်ဆိုးပြီး ကြိမ်းမောင်းပါက လူ့ခဲသော သဒ္ဓါတရားညှိုးနွမ်း၍သွားတော့မည်။ လင်တော်မောင် စိတ်မဆိုးအောင် ကြံဆောင်မှု တော်တော့မည်” ဟု အဝေးကပင် မျက်နှာချိုသွေးအပြေးကလေးလာကာ လင်ဖြစ်သူ ပုဏ္ဏအနီးမှာ ထောင်ကလေးကိုအသာချ ခေါင်းခုသော အဝတ်ဖြင့် ချွေးကိုသုတ်ယင်း ပြုံးပြုံးကလေးနှင့်ပင်-

“အစ်ကို... ထမင်း သိပ်ဆာနေပြီထင်တယ်”

“ဆာရောပေါ့ကွာ၊ နေမြင့်လှပြီပဲ”

“စိတ်မဆိုးနဲ့ အစ်ကို့ရှေ့၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သာစုသာ ခေါ်ပေတော့ အစ်ကို့ရှေ့”

“ဘယ်လို... ဘာပြောတယ်”

“ဪ... ဒီလိုပါ၊ အစ်ကိုဆီ ထမင်းပို့ လာတာ စောပါတယ်။ ထမင်းပို့လဒယင်း လမ်းမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ် မြတ်ကို ပူးမြင်ရတော့ ကျွန်မတို့မှာ မရှိလို့မလှရ၊ မလှရလို့ ဆင်းရဲ၊ ဆွမ်းခံချိန်နဲ့ လောင်းစရာ ဆွမ်းအဆင်သင့် ပါလာတာနဲ့ကြုံလို့ အရှင်မြတ်ကို ဆွမ်းလောင်း လှူပြီး အစ်ကို့ဖို့

စာမနီးဏတန်း အိမ်ပြန်ချက်ပြီး ယူခဲရတခ။ သာဓုသာခေါ်ပါ
တော့ အစ်ကိုရယ်”

“ဟင်....တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ငါ့လဲ မနက်စောစောက
အရှင်မြတ် ကြွလာလို့ လူ့စရာ ဘာမှမရှိတာနဲ့ သွားတိုက်ဖို့
တံပူတချောင်းလုပ်ပြီး သပိတ်ကိုင်စင်စင်ဆေး၊ ရေကိုသန့်သန့်စစ်
ပြီး “တံပူနဲ့ရေ” လူ့လိုက်ရတာ ဝမ်းသာလို့မဆိုးဘူး။ သာဓုသာ
ခေါ်ပေတော့ ရှင်မရေ”

လင်မယားနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် အမျှဝေတာ သာဓု
ခေါ်ကြပြီး မယ်ဥတ္တရာ ခူးခပ်ကျွေးသောထမင်းကိုအလှူအတွက်
လည်းဝမ်းသာ ဆာဆာနှင့် ဖာဝ တနင့်စားလိုက်လေ၏။

ထမင်းစားအပြီး ဗိုက်ကလည်းလေး၊ နေကလည်းပြင်းသည်
မို့ မယ်ဥတ္တရာ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် အဝတ်ကလေး ခင်းကာ
တမွေးမွေးယင်း မိမိရေအလှူနှင့် ဥတ္တရာ၏ ဆွမ်းအလှူကို ကြည့်
ညို သဒ္ဓါ ပီတိဖြာယင်း အိပ်ပျော်၍သွားရှာတော့၏။

မြေစိုင်းခဲမှ ရွှေတုံးရွှေခဲ

ပုဏ္ဏသည် အိပ်ရာမှနိုးလေလျှင် အလုပ်ခွင်ပြန်ဝင်ရန် လယ်
ကွင်းကို လှမ်းမျှော်၍အကြည့် မျက်စိထဲတွင် ထွန်ယက်ထား
သော မြေစိုင်းခဲများ တဝင်းဝင်း တလက်လက် ဖြစ်နေသည်ကို
မြင်တွေ့ရလေရာ....

“ရှင်မရေ....ငါ့မျက်စိတွေများပြာနေဆလား၊ မြေကြီးခဲတွေ
လက်လက်တောက်နေတာ မြင်နေရတယ်”

“ဟုတ်တယ်တော့၊ လယ်ကွင်းလုံး ဝင်းဝင်းတောက်နေ
ပါကလား”

ဟု အားရပါးရပြောကြောင်းလင်မယားနှစ်ယောက်အပြေး
 ကလေးသွားကာ မြေစိုင်းခဲကြီးများကို စောက်ယူပြီး ကြည့်ကြ
 ရာမှ(မြေသားပကတိမှ ရွှေသားအတိဖြစ်၍နေသည်)ကို ဝမ်း
 မြောက်ဝမ်းသာ တွေ့မြင်ကြရသဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက်
 ရွှေတုံးတွေစောက်တာ လက်တွေမြှောက်လျက်အားရဝမ်းသာ
 ဖြစ်နေကြတော့၏။

ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ

မယ်ဥတ္တရာက-

“အရှင်မြတ်ကို လှူရတဲ့အကျိုးဟာ ချက်ချင်း လက်ငင်းပြု
 တာပဲ” ဟု အားရဝမ်းသာပြောလေရာ ပုဏ္ဏက ခဏစဉ်းစားပြီး

“ရှင်မရေ ဒီလောက်များတဲ့ ရွှေတုံးရွှေခဲကြီးတွေကို တို့ငှက် ထားလို့မရဘူး။ မှင်ထမင်းတောင်းကလေးယူခဲ။ တောင်းနဲ့တလုံး ထည့်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ သံတော်ဦးတင်မှဖြစ်မယ်”

ဟု လင်မယားနှစ်ယောက် ရွှေတုံးရွှေခဲများကိုတောင်းတွင်း ထည့်ကာ ဗိမ္ဗိသာရမင်း နန်းတော်သို့ ဝင် ခွင့် တောင်း ပြီး အကြောင်းစုံ လျှောက်ထားလေ၏။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ရွှေတုံးရွှေခဲအားလုံးကို သိမ်းယူရန် စေ လွှတ်တော်မူပါဘုရား”

“မောင်မင်း ရွှေတုံး ရွှေခဲတွေက ဘယ်လောက် များမှာ မှီလဲ”

“လှည်းအစီး ၁၀၀ စေလွှတ်တော်မူပါဘုရား”

မင်းကြီးသည် အမတ်တို့ကို အကြီးအကြပ်ပြုစေ၍ မင်းချင်း တို့နှင့်တကွ လှည်းအစီးတရာ စေလွှတ်ကာ လယ်ကွင်းမှရွှေတုံး ရွှေခဲများကို သယ်ယူစေတော့၏။

ပုဏ္ဏရွှေက၊ ပုဏ္ဏရွှေက

အမတ်များနှင့် မင်းချင်းတို့သည် လယ်တကွင်းလုံးမှ ရွှေတုံး ရွှေခဲများ တွေ့မြင်ရသဖြင့် အားရဝမ်းသာ....

“ဘုရင်မင်းမြတ်ပိုင်တာပဲကွ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ပိုင်တာပဲကွ”

ဟု ကျုံးယူပြီး လှည်းပေါ်သို့ အတင်တွင် ရွှေတုံးရွှေခဲမှ မြေကြီးခဲများဖြစ်၍ သွားလေတော့သည်။

အမတ်ကြီးများသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံ သွားရောက်၍ လှည်းပေါ်သို့အတင်တွင် ရွှေတုံးရွှေခဲမှ မြေကြီးခဲများ ဖြစ် သွားပါကြောင်း မင်းချင်းတို့အား လျှောက်ကြားစေ၏။

“မောင်မင်းတို့က ဘယ်လိုများပြောပြီး သယ်ယူကြလို့လဲ”

“မုန့်လှပါ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရွှေတေ့ဟု ပြော၍ သယ်ယူကြကြောင်းပါဘုရား”

“မိုက်လိုက်လေ၊ ဒီလို လယ်တကွင်းလုံး ရွှေတုံး ရွှေခဲတေ့ ဖြစ်တာဟာ ပုဏ္ဏတို့ လင်မယားရှဲ့ ကောင်းမှုကံကြောင့် ဖြစ်တာကွယ်။ ပြန်သွားကြချေ။ ပြန်သွားကြချေ။ ပုဏ္ဏရှဲ့ရွှေတေ့လို့ပြောပြီး လှည်းပေါ်တင်ခဲ့ကြ” ဟု မင်းချင်းတို့အား ပြန်လည်၍ စေလွှတ်လိုက်၏။

မင်းချင်းတို့သည်

“ပုဏ္ဏရှဲ့ရွှေတုံးတေ့ ပုဏ္ဏရှဲ့ရွှေခဲတေ့” ဟု ပြော၍ လှည်းပေါ်သို့ တင်ကြလျှင် ရွှေတုံး ရွှေခဲကြီးများ အတိုင်းပင် ဖြစ်နေ၍ လှည်းအစီးတရာတိုက်ခန့် နန်းရင်ပြင်၌ စုပုံ၍ထားလေ၏။

လူအပေါင်းတို့သည် တအံ့တဩ လာရောက် ကြည့်ရှုကြ၏။ ပိမ္မိသာရမင်းကြီးက ပုဏ္ဏအား မောင်မင်းတို့လင်မယားကောင်းမှုကံကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ရွှေတေ့ကို မောင်မင်းတို့သာ သိမ်းယူပေတော့ဟု လှုံ့ဆော်တော်မူပြီး သဌေးဘွဲ့ထူးနှင့်တကွ သဌေးအဆောင်အယောင်ထိုးကိုပါ ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

ရွှေအိုးများ ထပ်၍ ရပြန်ခြင်း

သဌေးဘွဲ့ထူးနှင့် ရွှေတုံးရွှေခဲများ ရရှိသော်လည်း ပုဏ္ဏတို့ လင်မယားမှာ ထားစရာနေရာ မရှိသဖြင့် ပိမ္မိသာရမင်းကြီးထံ လျှောက်ထားပြန်၏။

“ မွန်လှပါဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာသူတပါးအိမ်နောက်တွင် တဲငယ်ထိုး၍ နေခဲ့ကြရသူများပါဘုရား။ ဤပစ္စည်းများ ထားရန် မြေကွက်များ ချီးမြှင့် ပေးသနားတော်မူပါ ဘုရား”

“ ဟုတ်ပေတယ်သဌေးကြီး။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ရှိအနောက်နားမှာ ရှေးသဌေးကြီးတဦး နေခဲ့တဲ့ မြေနေရာဟောင်းကို မောင်မင်းအပိုင်ယူပေတော့၊ ချုံနွယ်တို့ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး သဌေးအဆောင်အယောင်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ တိုက်ကိုသာ ဆောက်ပေတော့”

ပုဏ္ဏသည် အားရဝမ်းသာ ဘုရင်မင်းမြတ်ချီးမြှင့်သော မြေကွက်နေရာကိုလူငှားများဖြင့်ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီးတိုက်ဆောက်ရန်မြေတူးရာမှ မြေကြီးအောက်တွင် ရွှေအိုးများ ထပ်မံတွေ့ရှိရပြန်သဖြင့်-

ဘုရင်မင်းမြတ်အား သွားရောက်လျှောက်ထားပြန်၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း သဌေးကြီးပုဏ္ဏ၏ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့်ရသည့်ရွှေအိုးများဖြစ်၍ “သဌေးကြီးပုဏ္ဏပင်ပိုင်စေ” ဟု အမိန့်တော်ချမှတ်ပေးလိုက်၏။

ပုဏ္ဏသဌေးကား အိမ်ကိုအမြန်ဆောက်ပြီးသော် အိမ်တက်မင်္ဂလာကိုလည်းကောင်း၊ သဌေးအဖြစ် ဘုရင်မင်းမြတ် ချီးမြှင့်သော ထီးဆောင်းမင်္ဂလာကိုလည်းကောင်း၊ သမီးဥတ္တရာ၏နားထွင်းမင်္ဂလာတို့ကိုလည်းကောင်း ပြုလျက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကို ပေးလှူ၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း တရားအနုမောဒနာ ပြုတော်မူသော် ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်လုံးသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကြလေကုန်၏။

အလုပ်ရှင်ဟောင်းဖြစ်သော သုမနသဌေးနှင့်လည်း အတူ
ပေါင်းသင်း မိတ်ဆွေရင်းအဖြစ် ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ နေထိုင်ကြ
လေ၏။

ပုဏ္ဏတို့သားအမိ သားအဖ သုံးဦးတို့မှာ စိတ်တူသဘောတူ
လှူလိုက်ကြ၊ တန်းလိုက်ကြ၊ သီလကိုဆောက်တည်၊ တရားတော်
ကိုနာကြား၊ မေတ္တာဘာဝနာများ ပွားများလျက် နေထိုင်ကြ
လေသတည်း။

(ပုဏ္ဏဝတ္ထုပြီး၏)

ဥတ္တရာနှင့် ပြည့်တန်ဆာမ သီရိမာ ဝတ္ထု

ဒေါသအဖျက် ချောင်းချောင်းထွက်သူကို
မေတ္တာနှလုံး ကိုယ်ကသုံး၍ အနိုင်ယူရ၏။
ကိုယ်စိတ်နှလုံး သုံးပါးစလုံး မကောင်းသူကို
သူတော်ကောင်းနှလုံး ကိုယ်ကသုံး၍ အနိုင်ယူရ၏။
ကိုယ်ကလည်းမရွှါ သူများ ရှုသည်ကိုလည်းဟန်တား၊
စေးနှဲတွန်တိုတ်သော မစ္ဆရိယသမားကို၊
ကိုယ်ကပေးကမ်းခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူရ၏။
မမှန်စကား ပြောကြားလေ့ရှိသူကို
ကိုယ်က အမှန်စကားဖြင့်သာ အနိုင်ယူရ၏။

[(အကျဉ်း) ဒေါသကြီးသူကို မေတ္တာဖြင့်အနိုင်ယူ။ အကျင့်တန်သူ
ကို စိတ်ကောင်းထား၍ အနိုင်ယူ။ နှမြောတတ်သူကို
ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူ။ လုပ်ကြံပြောတတ်သူကို
အမှန်စကားဖြင့် အနိုင်ယူ။

ဤဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရာဇဂြိုဟ်
ပြည်၌ ဥတ္တရာ ဥပါသိကာမကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြား
တော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

သဋ္ဌေးသမီးဘဝ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ဥတ္တရာသည် လှချင်တိုင်း
လှ၍ နေသည်။

မေတ္တာတရား ချက်ချင်းပွားနိုင်သဖြင့်
တေဒဂ်ရ ပြပါသိကာမ ခွဲထူးရ

မေတ္တာပြင်အနိုင်ယူသူ
ဥတ္တရာ နှင့်
ပြည့်တန်ဆာမ သိရိမာဝတ္ထု

ခြံကြီး၊ အိမ်ကြီး၊ ဝင်းကြီးနှင့် ဥယျာဉ်ပန်းခြံ ရေကန်ခြေရံ သင်းပင်း အပေါင်းအသင်းနှင့် သားအမိသားအဖသုံးယောက် တို့သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ သံဃာတော်တို့အား လုပ်ကျွေး ကြ၏။ တရားတော်ကိုနာယူကြ၏။

သီတင်းသီလကို ရှစ်ရက် လပြည့် လကွယ် မပြတ် ဆောက် တည်ကြ၏။

မေတ္တာဘာဝနာကို အမြဲတမ်း ပွားများသူကလေး ဖြစ်၍ မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန် ကြည်လင်လျက် မြင်သူတကာ မချစ်ပဲ မနေနိုင်။

ဤသို့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်မှာ ဒါန သီလ ဘာဝနာနှင့် တစုတဝေးတည်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ စိတ်တူ ကိုယ်တူ လူလိုက် တန်းလိုက် ဥပု သံစောင့်လိုက်နှင့် ရှိနေကြရာမှ ကြမ္မာဆိုးက ဝင်လာသေးသည်။

သုမနသဋ္ဌေးသည် သဋ္ဌေးကြီးအိမ်သို့ဝင်ထွက်သွားလာယင်း ၏ လိမ္မာယဉ်ကျေး နှလုံးအေးရသည့် သဋ္ဌေးသမီးကလေး ဥတ္တရာကို သူ၏သား “နန္ဒ” နှင့် စေ့စပ်လာသည်။

သဋ္ဌေးကြီးပုဏ္ဏက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်ရသည်။

အကြောင်းက သဋ္ဌေးကြီးသုမနတို့မှာ ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုမသိ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကြီးဖြစ်၍ နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သုမနသဋ္ဌေးကြီးက စိတ်ဆိုးသွားသည်။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့ရှိ အခြားအခြားသော အပေါင်းအသင်းသဋ္ဌေး အချင်းချင်းကို တိုဝ်ကြားသည်။

ထို့ကြောင့် အခြား မိတ်ဆွေ သဌေးတို့က ပုဏ္ဏသဌေးထံ လာကြပြီး-

“အဆွေပုဏ္ဏ၊ အသင်နှင့် သုမနသဌေးတို့သည် ရင်းနှီးချစ်ခင် ကြသူများလည်း ဖြစ်သည်။ သုမနသဌေး၏ ကျေးဇူးနှင့် လည်း မကင်းခဲ့။ ချစ်ခင်သူချင်း စိတ်ဓမ်းကွဲအောင်မပြုပါနှင့်။ သမီးဥတ္တရာနှင့် ထိမ်းမြား ပေးစားသင့်ပါသည်” ဟုတိုက်တွန်းကြသည်။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏသဌေးက “အဆွေသဌေးမင်းတို့... သမီးဥတ္တရာသည် ရတနာသုံးပါးနှင့် ကင်း၍မနေနိုင်။ သူတို့မှာ ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မသိသော ဘာသာအယူခြားသူများ ဖြစ်၍ ငြင်းပယ်ချခြင်းဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ မိတ်ဆွေသဌေးတို့က “အဆွေပုဏ္ဏ ယောကျ်ား ဟူသမျှတို့သည် တသက်လုံး အယူလုံ့သည်ချည်း မဖြစ်တန်ပါ။ အသင့် သမီး ဥတ္တရာသည် လိမ္မာရေးခြား ရှိပါသည်။ ဥတ္တရာ ဆွဲဆောင်နိုင်လျှင် ကိုယ်ဘက်သို့ ပါလာနိုင်ပါသည်”

ထိုအခါ ပုဏ္ဏသဌေးကြီးက “အဆွေသဌေးမင်းတို့ ပြောစကားမှာ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါသည်။ သို့သော် သမီး ဥတ္တရာမှာ ရတနာသုံးပါးနှင့် ကင်းကွာ၍ နေနိုင်သူမ ဖုတ်သဖြင့် ပေးစားရန် ခက်လှပါသည်”

ထိုအခါ မိတ်ဆွေသဌေးများက-

“ဒီအတွက်တော့ ကျွန်ုပ်တို့တာဝန်ယူပါမည်။ သုမနသဌေးမင်း၏သား နန္ဒနှင့် ဥတ္တရာကို ထိမ်းမြားပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ဦး အတွက် သီးခြားအိမ်နေရာ ဆောက်လုပ်ကာ နေစေပြီး သမီးဥတ္တရာ စိတ်တိုင်းကျ အိမ်တွင် မြတ်စွာဘုရားသခင်နှင့် သံဃာ

တော်များ ပင့်ဖိတ် ဆွမ်းကျွေးခွင့်ရရန် ကတိဝန်ခံချက်တောင်း
ပါမည်။ သုမနသဌေးကြီးနှင့်သား မောင်နန္ဒတို့က ဤအချက်
ကို လိုက်လျောမည်ဆိုလျှင် ပေးစားသင့်ပါသည်။ ချစ်ခင်သူ
ချင်း မိတ်မပျက်ကြစေချင်ပါ”

ဟု ပြောဆိုကြပြန်ရာ ပုဏ္ဏသဌေးကြီးမှာ မိတ်ဆွေ သဌေး
များ၏ လိုက်လျော ဝန်ခံချက်နှင့် အတန်တန် တိုက်တွန်းလာ
ကြသဖြင့် မငြင်းဆန်သာတော့ပဲ (သမိ ဥတ္တရာဘေး ရတနာ
သုံးပါးကို ကိုးကွယ်ခွင့်ပေးပါလျှင် ပေးစားပါမည်)ဟု ဝန်ခံ
လိုက်ရလေတော့၏။

ကြခတ် ဝါးရုံမြို့တွင်

ဤသို့ဖြင့် သုမန သဌေးသား မောင်နန္ဒနှင့် ပုဏ္ဏသဌေး
သမီး ဥတ္တရာတို့အတွက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ကျေးလက် တောင်
မျက်နှာတပ် ကြခတ် ဝါးရုံများ မြို့ပြင်၌ပတ်၍ စိုက်သော
ကြောင့် “ဝေဠုကဏ္ဍက” အမည်ရှိသော ကြခတ် ဝါးရုံ၌ တိုက်
အိမ် ပန်းခြံကြီးများဆောက်ကာ သဌေးကြီး နှစ်ဦးတို့၏ သား
နှင့် သမီးတို့မင်္ဂလာသဘင်ကြီးကို ဝါဆိုဦးအမိ ဆင်ယင်ကျင်းပ
လေတော့သတည်း။

မယား ရခါစမို့

မောင်နန္ဒသည် အစစအရာရာနှုည့်သိမ်းမှု လှသော အလိမ္မာ
တုံးကလေး သည် ခံတတ်သော လိုက်လျောတတ်သော မယ်
ဥတ္တရာကိုရ၍ ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်နေသည်။

မယားရခါစမို့ အနားကပင်မခွာစေချင်။ တပူး တွဲတွဲနှင့်
ထပ်၍သာ နေသည်။

“မောင်ရယ်၊ ကျွန်မလေ... အဖေ့အိမ်မှာ တလကိုရှစ်ရက် ဥပုသ်စောင့်ပါတယ်။ နက်ဖြန် ရှစ်ရက်နေ့တရက်တော့ ဥပုသ် စောင့်ခွင့်ပေးပါနော်။ နက်ဖြန်လပြည့်နေ့မို့ ဥပုသ်စောင့်ခွင့် ပြုပါနော်” ဟု ဆိုသောအခါ နတ်ရွှေမဝနီဝံသော မောင်နန္ဒက....

“နမရယ်၊ ချစ်လို့မမဝသေးဘူး၊ ဒီဥပုသ်ကြီးက လာလာ ရှုပ်နေပြန်ပြီ။ နောက်တော့စောင့်၊ အများကြီးစောင့် ဆရာတော့ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

ဟုတောင်းပန်သလိုလိုချဲ့သလိုလိုနှင့်ပြောလာပြန်သောအခါ လူတဘက်သားကို စိတ်မဆင်းရဲလေသော ဥတ္တရာကသည်းခံ၍ လိုက်လျောရပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘုရားကိုလည်းမဖူးမြင်ရ။ သံဃာကိုလည်း မဖူး မြင်ရ။ ဥပုသ်သီတင်းလည်း မစောင့်သုံးရ။ တရားတော်ကိုလည်း မနာကြားရ။ အလှူဒါနလည်း မပြုရနှင့် တစတစ ရက်တွေ ကြာညောင်း၍လာလေ။ ဥတ္တရာမှာ ပိုမို၍ စိတ်ဆင်းရဲလေလေ ဖြင့် မဂ်လာဆောင်သည့်ရက်မှ နှစ်လခွဲသို့ပင် ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

ထိုနေ့ မောင်နန္ဒ အလစ်ဘွင် အိမ်တော်ပါ အထိန်းတော် ကြီးအား ခေါ်၍ ...

“အစ်မရယ်... သီတင်းကျွတ်ဖို့ ဘယ်နှစ်ရက် လိုတော့သလဲ”

“တဆယ့်ငါးရက်ပဲ လိုတော့တယ် သခင်မလေးရှဲ့”

ဥတ္တရာမှာ ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ သီတင်းကျွတ်ဖို့ ၁၅ ရက်ပင် လိုတော့သည်။

ရဟန်းသံဃာလည်း မဖူးရ။ သီတင်းသီလလည်းမစောင့်ရ။ အလှူဒါနလည်း မပြုရ။ လူ့ဘဝ လူဖြစ်ကျိုးရှုံးပါပေါ့ကလား ဟု ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိတော့သည်။

သို့ကြောင့်ပင် စာတစောင် ကောက်ရေး၍ အိမ်တော်ပါ အထိန်းတော်ကြီးအား ဖခင်သဌေးထံအမြန်သွား၍ စာပေးရန် တိတ်တဆိုတ် စေလွှတ်လိုက်သည်။

ပုဏ္ဏသဌေးကြီး၏ အကြံဉာဏ်

သမီးထံမှ လူ့ထောက် လွတ်လိုက်သဖြင့် ပုဏ္ဏသဌေးကြီးမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် သမီး၏စာခွေကို ဖြေ၍ဖတ်လေ၏။

ဈေးဇူးရှင် မိခင်ဖခင်တို့ဘုရား

သမီးကို ဆင်းရဲသားအိမ်မှာ ကျွန်အဖြစ်နဲ့ ထည့်လိုက် တာကကောင်းပါဦးမယ်၊ အခုတွေ့သမီးမှာဘုရားကိုလည်း မဖူးရ၊ တရားကိုလည်းမနာရ၊ သံဃာကိုလည်း မမြင်တွေ့ရ၊ သီလလည်း မဆောက်တည်ရ၊ ဒါနလည်း မပြုရ၊ သီတင်း ဝါလကျွတ်တွေ့မည်၊ သမီးစိတ်ဆင်းရဲလှပါသည်၊ ကယ် ပါဦး အဖေနဲ့ အမေတို့ရယ်။

သမီးချစ် ဥဗ္ဗရာ

သဌေးကြီးနှင့် သဌေးကတော်တို့မှာ သမီး၏စာ ဖတ်ရပြီး မျက်ရည်ကျမတတ် ဖြစ်ကြရသည်။

တရားရှိသူများမို့ ဒေါသကို သိမ်းဆည်းနိုင်ကြသည်။ ပုဏ္ဏ သဌေးကြီးသည် အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားသည်။

ထိုနောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍ အသပြာအိတ်ကို ဆွဲ၍ ထွက်လာကြသည်။

“မယ်စာ၊ သေသေချာချာနားထောင်သွားနော်၊ ဒီအထဲမှာ အသပြာတသောင်းဝါးထောင်ပါတယ်၊ အဲဒါယူသွား၊ ရာဇဂြိုဟ်

မြို့မှာ တနေ့ အသပြာ တထောင်ပေးပြီး ပျော်ပါးရတဲ့ သီရိမာ ပြည့်တန်ဆာမဆိုတာရှိတယ်။ သမီးကိုယ်တိုင် သီရိမာ ပြည့်တန်ဆာမဆီကို ရောက်အောင်သွားပြီး ဝေ့တသောင်း ငါး ထောင်နဲ့ တဆယ့်ငါးရက်ငှားခဲ့။ မောင်နန္ဒကို သီရိမာနဲ့အစား ထိုးပေးပြီး တဆယ့်ငါးရက်ဥပုသ်စောင့်ဖို့ ခွင့်တောင်းပေတော့ လို့ ပြောလိုက်။ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။”

“မှတ်မိပါ့တယ် သဌေးမင်း။”

“အေး ဒီအတိုင်းလုပ်၊ သွားပေတော့”

အထိန်းတော်မစာသည် အသပြာထုပ်ပိုက်၍ ထွက်ခွာသွား သည်ကို သဌေးကြီးနှင့် သဌေးကတော်တို့မှာ ငေးမှိုင်၍ ကြည့် နေယင်းက “ဒီအကြံအတိုင်း အောင်မြင်ပါစေ”ဟု စိတ်ထဲမှ ဆုတောင်းယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

မူရာစုံတဲ့ ရူပါရုံရှင်မကလေး

သီရိမာပြည့်တန်ဆာမ ဆိုသည်မှာ နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်၊ ရာဇ ဂြိုဟ်ပြည်သာမက အပြည်ပြည် ကျော်ကြားသည့် အလှဘုရင်မ စာလေးဖြစ်သည်။ မာယာလေးဆယ် ကြွယ်ဝအောင်သင်ကြား တတ်မြောက်ပြီးသူလည်း ဖြစ်သည်။

ချောလိုက်သည် လှလိုက်သည်မှာလည်း ရွှေရုပ်စာလေးလို အုနေတော့သည်။

ကြီးကြီးငယ်ငယ်ယောကျ်ားမှန်သမျှ သီရိမာအတွက်ဆိုလျှင် အသပြာတထောင်ထုပ် ဖုတ်အနဲကျလာသည်။

အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်မှမင်းညီမင်းသားတို့မပြတ်ဝင်ထွက် သွားလာကြသည်။ သီရိမာကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကြီးသည်အနယ် နယ်မှ အရောင်းအဝယ် ညွှ်သည်များနှင့် စည်စားနေသည်။

သီရိမာသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အဆင်တန်ဆာတခုဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့်ပင် သီရိမာကို ပြည့်တန်ဆာဟု ခေါ်ကြသည်။
သီရိမာအတွက်တိုက်တာအိမ်ခြေ အခြေအရံ ဥယျာဉ် ပန်း
မန်နှင့် အတင့်အတယ်ထားစေခဲ့။

ဥတ္တရာသည် ဖခင်မှာစကားတိုင်းနေ့လယ်ခင်း မောင်နန္ဒ
အိပ်ပျော်ခိုက်တွင် အသပြာဖသောင်းငါးထောင်ထုပ်ကို ပိုက်၍
မြင်းလေးကောင်ကသော ရထားလုံးဖြင့် သီရိမာထံသွားသည်။

ယောကျ်ား ညွှဲသည်များသာ လာလေ့ရှိသော သီရိမာ၏
ညွှဲခန်းဆေခင်သို့ အမျိုးသမီး ညွှဲသည်တယောက် ရောက်နေ
သည်ဆို၍ သီရိမာ အံ့ဩမိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ညွှဲခန်း
ဆောင်သို့ ထွက်၍လာသည်။

“လာယင်းကိစ္စကို သိပါရစေလားရှင်”

“ဒီလိုပါ ညီမရယ်။ အစ်မကပုဏ္ဏသဌေးကြီးသမီးပါ။ သူမနု
သဌေးသား ကိုနန္ဒနဲ့ ဝါဆိုဦးက မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းကြပြီး
ရာဇဂြိုဟ်တောင်ဘက်ဖျားက ကြာခတ်ဝါးရုံမြို့ကလေးမှာ နေကြ
ပါတယ်။ အစ်မက သီလဆောက်တည်ချင်တယ်။ ကိုနန္ဒကခွင့်မပြု
နိုင်ဖြစ်နေတယ်။ အခု သီတင်းကျွတ်ဖို့ ၁၅ ရက်ပဲ လိုတော့
တယ်။ အဲဒီ ၁၅ ရက်မှာ အစ်မက အလှူဒါနပြုချင်တယ်။ သီလ
ဆောက်တည်ချင်တယ်။ တရားနာချင်တယ်။ အဲဒါကို ညီမက
ကူညီပါလို့ တောင်းပန်ရအောင်လာတာပါ။ အစ်မကို ကူညီပါ
ညီမရယ်”

သီရိမာသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဘုရားသခင် သီတင်းသုံးနေ
သော်လည်း ပြည့်တန်ဆာအလှုပ်ဖြင့် ကာမဂုဏ်၌ နစ်မွန်းနေသူ
ကလေးဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားသံ တရားသံနှင့် ပြောနေသော

ဥတ္တရာ၏ စကားကိုကြားရသောအခါ မသိမသာ မဲ့ပြုံးကလေး ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မက ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ”

“မိလိပေါ့။ ဒီ ၁၅ ရက်မှာ အစ်မခင်ပွန်း ကိုနန္ဒကိုပြုစုလုပ် ကျွေးပေးဖို့ပါပဲ။ အဲဒီ ၁၅ ရက်အတွက် အသပြာ သောင်း ငါးထောင်ပါလာပါတယ်” ဟု အသပြာထုပ်ကို သိရိမာရွှေသို့ အသာထိုး၍ ပို့လိုက်၏။

သိရိမာက အသပြာထုပ်ကိုတချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“တန်ရာတန်ဖိုးပေးတာပဲ ပြုစုပေးရမှာပေါ့”

ဥတ္တရာသည် အကြံကဝက်အောင်တော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမရယ်”

သိရိမာက မဲ့ ပြုံးပြုံးပြီး...

“တန်ရာတန်ဖိုးပေးငှားတာ အထူးကျေးဇူးတင်နေစရာမလိုဘူး ထင်ပါတယ်”

“အဟုတ်ပါ ညီမရယ်။ ညီမကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီလေ ကျွန်မဘယ်နေ့က စလာရမှာလဲ”

“ဒီနေ့ညနေ လာနိုင်မလား”

“လာနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ၁၅ ရက်စာ အဆင်တန်ဆာ အစုံယူပြီး လာခဲ့ပါပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမရယ်။ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

ဥတ္တရာက မိမိ၏ကုသိုလ်ရေးကြီး အောင်မြင်အောင် ကူညီ နိုင်မည်သူဖြစ်၍ တကယ်ပင် နှလုံးသားမှ သိရိမာအပေါ် အလွန် အကြူး ကျေးဇူးတင်နေသည်။

သီရိမာကတော့ တန်ရာတန်ကြေး ပေးငှားစာပဲ၊ ကျေးဇူး တင်စရာမလိုဟု ယူဆသည်။ ဥတ္တရာ၏ ကျေးဇူးတင် စကားမှာ လောကုတ်စကားသာဟု ထင်နေသည်။

ဥတ္တရာနှင့် အထိန်းတော် မစာတို့သည် သီရိမာကို နှုတ်ဆက် ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

မာယာလေးအယ်အလှကြွယ်သူကလေး

ဥတ္တရာသည် တိုက်တံခါးဝမှ မျှော်နေသည်။

မြင်းရထားတစ်စီးသည်တံခါးဝသို့ထိုးဆိုက်လာသည်။ ဥတ္တရာ သည် အားရဝမ်းသာ လှေကားရင်းမှ ဆင်း၍ ကြိုသည်။

အစွမ်းကုန်အလှခြယ်ကာပြင်ဆင်၍လာသည့်သီရိမာ၊ ရထား တံခါးကိုဖွင့်၍ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဥတ္တရာပင်အံ့အားသင့်ရသည်။

ဖိုသတ္တဝါ ယောက်ျားများကို မဆိုထားနှင့်၊ မိန်းမချင်းပင် ချစ်ခင်စိတ် ပေါ်လာအောင် လှူနိုင်လှန်းပါပေသည်။

ရုပ်ရည်ကို ဗန်းပြု၍ အခစားရသူဖြစ်သဖြင့်လည်း အလှပြင် သည့် ပညာ သေသေချာချာ သင်ယူခဲ့သူသီရိမာမှာ ယမင်းရုပ် အလေးပမာ လှချင်တိုင်းလှနေသည်။

ဥတ္တရာက ဖော်ဖော်ရွေရွေပင်-

“လာ လာ... ညီမ၊ မျှော်နေတာနဲ့ အဆင်သင့်ပဲ့”

တဆက်တည်းပင်-

“မစာရေ... ညီမရဲ့ပစ္စည်းသေတ္တာ ယူခဲ့ပါကွယ်”

ဥတ္တရာသည် သီရိမာကို လက်ချင်းတွဲကာ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။

မောင်နန္ဒုမှာ ဥတ္တရာ အနီးမှာမရှိ၍ ဘယ်ကိုများ သွားနေ သလဲဟု စဉ်းစားနေစဉ် ခြေသံကြား၍ လှမ်း အကြည့်တူင်

ဥတ္တရာကိုမြင်ပြီး ဥတ္တရာနှင့်အတူပါလာသော ယမင်းရုပ်ကလေးကို မျက်စိမူမခွာနိုင်အောင် ဖြစ်တော့သည်။

မာယာလေးဆယ် အတတ်ကို လက်ထပ် သင်ထားခဲ့သော သီရိမာအဖို့ ဖိုသတ္တဝါ ယောက်ျားသားကို ဖမ်းစားရန် ခြေလှမ်းဟန်ကအစ ကန့်ကလျနှင့် ရွှေသို့ တလှမ်းချင်း လှမ်းလာနေသည်။

မောင်နန္ဒ၏ မျက်စိထဲတွင် ဥတ္တရာပျောက်၍ သီရိမာ တယောက်တည်းသာ မြင်နေသည်။

သီရိမာကိုသာ မျက်စိက မခွာနိုင်ပဲရှိနေသည်။

“အစ်ကို့ရေး...”

“အမယ်လေး... လန့်လိုက်တာ”

တိုးတိုးညှင်သာ ပြောလိုက်သော ဥတ္တရာ၏ အသံသည်ပင် အမြောက်သံ ထင်သကားမသိ။ မောင်နန္ဒ လန့်၍အော်မိသည်။ သီရိမာက မသိမသာ နှုတ်ခမ်းကလေး လှုပ်ရုံမျှ ပြုံးလိုက်သည်။

ဥတ္တရာက ဆက်၍...

“အစ်ကို့ရေ သီတင်းကျွတ်ဖို့ ၁၅ ရက် လိုတော့တယ်”

“ဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီ ၁၅ ရက်မှာ ကျွန်မ ဥပုသ် သီတင်းစောင့်ပြီး ဘုရားရှင်နဲ့ သံဃာတော်တွေကို....”

ဥတ္တရာ၏စကားမဆုံးမီပင် မောင်နန္ဒက...

“တော်၊ တော်၊ ဒီစကား”

“နားထောင်ပါဦး အစ်ကို့ရယ်။ အဲဒီ ၁၅ ရက် အတွက် ဟောဒီ ညီမက အစ်ကို ကို ကျွန်မကိုယ်စား ပြုစုလုပ်ကျွေးပါလိမ့်မယ်”

မောင်နန္ဒသည် သီရိမာကိုလှမ်းကြည့်သည်။ သီရိမာက မျက်တောင်ကော့ကြီးအောက်မှ သမင်မမျက်လုံးကလေးနှင့် မောင်နန္ဒကို ခပ်စေ့စေ့ကလေး ကြည့်လိုက်သည်။

သီရိမာ၏ ဤလိုအကြည့်မျိုးကို ဘယ်ယောကျ်ားသားမှ မခံနိုင်။ မောင်နန္ဒ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

ဥတ္တရာက မောင်နန္ဒ၏အတွင်းစိတ်ကိုဒက်ကနဲသိလိုက်သည်။ သီရိမာ၏ မျက်လုံးတချက် ပင့်သည့်ဒဏ်ကို မောင်နန္ဒမခံနိုင်တော့ပါ။

ဥတ္တရာက ဝမ်းတွင်းမှ ပြုံးမိသလောက်လည်း သီရိမာကို အတိုင်းအဆမရှိ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ဥတ္တရာဂ် အလှူက မသေးငယ်ပါချေ။ သီရိမာဏိဒါဖြင့် အဆင်
နှင့် မာယာကြွယ်မှုကြောင့်သာ မောင်နန္ဒကျရသည်။ အော်ရုံ
မိန်းမစားပျိုးနှင့် အစားယုံ ပေးလျှင် မောင်နန္ဒ ခါးခါးသီးသီး
ငြင်းပေမည်။ ငြိုးလိုက်လျှင် ပြဿနာ။

ထို့ကြောင့် ဥတ္တရာသည် သီရိမာအပေါ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး
ကျေးဇူးထင်မိသည်။

သီရိမာသည် ကိုယ်ကလေးကိုယ့် လိုက်ရာ မောင်နန္ဒရင်ခွင်ထဲ
ကျတော့မယောင်း။

မောင်နန္ဒက စိုက်ကြည့်မိသည်။

သီရိမာက မခံ့တရို့ကလေး ပြန်ကြည့်နေသည်။ သီရိမာဏိ
ကိုယ်မှ နုံသာရန်တို့သည် မောင်နန္ဒ၏ နှာခေါင်းဝသို့ စူးဝင်
လာသည်။

မောင်နန္ဒသည် အနီးမှာ ဇနီးသည် ဥတ္တရာရှိနေသည်ကိုပင်
မေ့နေသလားမသိ။ သီရိမာကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေမိသည်။
နောက်တခါများ ကိုယ်ကလေးတချက်ယ့် လိုက်လျှင်...

တကယ်တော့ သီရိမာက နောက်ထပ်ယ့် လိုက်ဖို့ စိတ်မကူး
ပါ။ သည်တွင်တော်ပါပြီ။ ဒွါဇမာယာလေးဆယ်မှ တခုသော
ပညာပါ။

“အစ်ကို”

“ဗျာ...ဗျာ...ဗျာ”

ဥတ္တရာ၏ခေါ်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်ထူးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုနော်၊ ဟောဒိညီမကို ထားခဲ့မယ်”

“အင်း”

မောင်နန္ဒ၏ “အင်း” သံမှာ သဘောကျသော “အင်း” သံ

လား၊ သဘောမကျသော “အင်း” လား ဆိုသည်ကို သုံး
ယောက်စလုံး သိလိုက်ကြပါသည်။

“ကျေးဇူးကြီးလိုက်တာ ညီမရယ်၊ အစ်မ သွားမယ်နော်”

သိရိမာက မသိမသာမဲ့၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သိရိမာ
စိတ်တွင် ကျေးဇူးတင်စကား ခဏခဏကြားရ၍ နားခါးလှ
သည်။ ဥတ္တရာသည် ကြည်နူးဝမ်းမြောက်သောစိတ်ဖြင့် အခန်း
ထဲမှ လှုပ်တပြန်သွက်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို စေ့လိုက်ကာ
ထိုအခန်းကို ကျောခိုင်းထွက်သွားသည်။

မမောနိုင်မပန်းနိုင် ချွေးတဖြိုင်ဖြိုင်

ဥတ္တရာသည် အထိန်းတော်ကြီး မစာကို ချက်ချင်း မြတ်စွာ
ဘုရားနှင့် သံဃာတော် ငါးရာကို ပင့်ရန် ဝေဠုဝန်ကျောင်း
တော်သို့ စေလွှတ်၏။

အိမ်တွင်းရှိ အခြေအရံများအားဈေးဝယ်သူဝယ်၊ တညလုံး
ချက်ပြုတ်ကြရန် စီမံခန့်ခွဲလိုက်သည်။

မစာပြန်လာသောအခါ နက်ဖြန်နံနက် မြတ်စွာဘုရားသခင်
နှင့်တကွ သံဃာတော်ငါးရာ ကြွလာမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။
အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်တွင်းမှ မြတ်စွာ
ဘုရားနှင့် သံဃာတော်တို့အား ရည်မှန်း၍ လက်အုပ်ချီကာ
ပူဇော်လိုက်မိသည်။

သည်လို လူ့ခွင့်တန်းခွင့် ရအောင် သီလ ဆောက်တည်နိုင်
အောင် တရားတော်ကို နာကြားနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်မှာ
သိရိမာကြောင့်သာဟု သိရိမာအပေါ် မေတ္တာဓာတ်များဖြန့်ဝေ
ရသည်။

နောက်နေ့မှစ၍ပဝါရဏာနေ့အထိ တရားတော်ကို နာကြားရသည်။ သီလဆောက်တည်သည်။ သံဘာတော်တို့ကို မပြတ်ဆွမ်းစာပံ့လှူရသည်။

ဥတ္တရာသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ချက်ရေးပြုတ်ရေးတွင် ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက် ချက်တန်သည်ချက်၊ ကိုယ်တိုင်ပင်ချက်ပြုတ်ရစီမံနှိုင်းခွဲရသည်မှာ မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ပျော်ရုံသာ နေသည်။

နက်ဖြန်ပင် သီတင်းကျွတ်၍ ပဝါရဏာ ပြုကြတော့မည်။ ယနေ့ စီမံချက်ပြုတ်ရသည်မှာ နောက်ဆုံးရက်ဟု အားကြီးမာန်တက် ချက်ပြုတ်သည်။

ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်အတွက် ထောပတ်ဆီများဖြင့် မုန့်များကို ကြော်လှော်နေကြသည်။

ဤဒါနအမှုသည် နက်ဖြန်တရက်သာကျန်ပါတော့ကလား။ သန်ဘက်ခါဆိုလျှင် ကာမဂုဏ်ညွှန်ဗွဲတိုင်း ဆင်းရဲတော့မှာပါကလားဟု တွေးမိသောအခါ ငရဲသို့ကျရမည်လောက် တုန်လှုပ်၍ သွားမိသည်။

ညွှန်ဗွဲတိုင်းမှ သူတို့နှစ်ယောက်

ကာမဂုဏ်၏အရသာသည်သာ လှူလောကစည်းစိမ်အစစ်ဟု ထင်မှတ်နေကြသော မောင်နန္ဒနှင့် သီရိမာတို့မှာကား ဘက်ညီလှသည်။

သီရိမာသည် မိမိ၏စည်းစိမ်ချမ်းသာထက် အဆမတန် ကွာခြားသော မောင်နန္ဒတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခုံမင်မိသည်။

ယောကျ်ားတယောက်တည်း တဆယ့်ငါးရက်တိုင်တိုင် ပြုစုလုပ်ကျွေးရသည်မှာ သီရိမာတသက်တာ ဤတကြိမ်သာကြုံဖူးသေးသည်မို့လည်း မောင်နန္ဒအပေါ် ခင်မင်မိသည်။ တွယ်တာ

မိသည်။ ကိုယ်ပိုင်လင်သားဟု ထင်လာမိသည်။ မောင်နန္ဒာလို သဌေးကလေးကိုသာ အပိုင်ရလျှင် လူတကာနှင့် ဆက်ဆံရသော တဝမ္မ ကျွတ်လွတ်မည်။ အေးချမ်းသာယာစွာနေရမည်။ ယခု တဆယ့်ငါးရက်ကလေးမှာပင် အလွန်အေးချမ်းသာယာလှပါကလားဟုတေးယင်းက “တဆယ့်ငါးရက်၊ တဆယ့်ငါးရက်” ဟု ရေရွတ်မိကာ နက်ဖြန်တရက်သာ မောင်နန္ဒာနှင့် နေရတော့ မှာပါကလားဟု တေးမိသောအခါတွင် သီရိမာ တုန်လှုပ်လာသည်။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင် ဇနီးနှင့်ပါကလား။ ဥတ္တရာ... ဥတ္တရာ။

မောင်နန္ဒာ၏ ဇနီးဖြစ်သော ဥတ္တရာအပေါ်တွင် မနာလို ဝန်တိုစိတ် ဖြစ်မိသည်။ ဥတ္တရာရှိနေပေလို့သာ ဥတ္တရာသာ မရှိ ယင် မောင်နန္ဒာကို အပိုင်ရနိုင်သည်။

သီရိမာသည် စဉ်းစားနေမိသင်း မောင်နန္ဒာ သူ့အနားတွင် မရှိမှန်း သတိထားမိသောအခါ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည့် မောင်နန္ဒာကို တွေ့လိုက်၏။

မောင်နန္ဒာသည် ပြတင်းပေါက်မှလှမ်းမျှော်ကြည့်ရာတွင်ချွေးတလုံးလုံးနှင့်ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေသော ဥတ္တရာကို မြင်လေလျှင်-

“မိုက်လိုက်တဲ့မိန်းမ၊ စည်းစိမ် ချမ်းသာနဲ့ နေပုလျက်ကနဲ့ မီးဖိုထဲမှာ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ရဟန်းဂေတမကိုကျွေးဖို့ ချက်နေလိုက်တာ” ဟုစိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်လျက်ကဲ့ရဲ့ပြုံးပြုံးကာ ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ခွာလာလျှင် သီရိမာကမောင်နန္ဒာဘက်မြင်လို့ရယ် သလဲဟု သိချင်စေဖြင့် ပြတင်းပေါက်သို့ အပြေးလာ၍ လှမ်းအကြည့် ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေသော ဥတ္တရာကို မြင်ရလေလျှင်-

“ဪ... သူကငါ့လင်ကိုမြို့နေတာကို” ဟု မိမိ၏ အငှားမယားတဝကိုပင် သတိမရဘော့ပဲ ထာဝရမယား ဥတ္တရာအပေါ်

ဒေါသထွက်ပြီး နောက်ဖေးလှေကားမှ အပြေးဆင်းကာ သွားလေ၏။

မေတ္တာဝတ်၏ စွမ်းအင်

ဥတ္တရာသည် သီရိမာဆင်၍ အပြေးကလေးလာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရကတည်းက

“ဪ... ငါ့ကျေ ဇူးရှင်မကြီး၊ ငါ့လင်ကို သူပြုစုလိုသာ ငါ့မှာ ဒါန၊ သီလာ၊ ဘာဝနာကို ပြုခွင့်ရပေတယ်။ ကျေးဇူးကြီးလှပါပေအယ်” ဟု စိတ်ထဲမှ အတိုင်းမသိ ကျေးဇူးတင်နေခိုက်တွင် သီရိမာသည် မုန့်ကြော်သော ထောပတ်ဆီပူအိုးကြီးထဲမှ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ဆီပူကို မှက်ဖြင့်ခပ်ကာ၊ မိမိထံဒေါသထန်သော မျက်နှာဖြင့် လာသည်ကို ဥတ္တရာ မြင်ရသည်အခါ “ငါ့ကိုရန်ပြုတော့မည်” ဟု သိလိုက်သည်နှင့် တချက်တည်း...

“ငါ့အပေါ်မှာ သီရိမာ၏ကျေးဇူးကြီးလှပါသည်။ သီရိမာကို ငါ့အမျက်မထွက်သင့်၊ အကယ်၍ အမျက်ထွက်မိလျှင် ယခုလောင်းမည့် ဆီပူသည် ငါ့ကိုလောင်ကျွမ်းပါစေသတည်း။ အကယ်၍ ငါ့အမျက် မထွက်လျှင် နုံ့သာရည်ပျောင်းကို သွန်းလောင်းလိုက်သည့် ပမာ အေးမြပါစေသတည်း” ဟု မနော အဓိဇ္ဇာန်ဖြင့် သီရိမာအပေါ်၌ မေတ္တာပွား၍ ထူခြေမပျက် ရပ်လျက်ပင် သီရိမာ လောင်းချလိုက်သည်ကို ခံ၍သာနေ၏။

မေတ္တာ၏အာနုဘော်အဟုန်ကြောင့် ဝေဒနာမရှိပေ။ ပကတိရေချစ် ဖြင့် ဆွတ်ဖုန်းဘဲကဲ့သို့သာ ဖြစ်၏။

သီရိမာက ဤဆီပူသည် ငါ့အယူနေ့၍ အေးသွားဟု နှိပ်စပ်သည်ဟု နောက်တကြိမ် ဆီပူ ခပ်ရန် အသွား စောစော က

အမှတ်တမဲ့ မို့ အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်နေမိကြသော ဥတ္တရာ၏ အခြေအရံများက သီရိမာကိုလမ်းမှဆီး၍ ဖမ်းကာ ထုထောင်း ရိုက်နှက်ကြတော့၏။

ထိုအဖြစ်ကို ဥတ္တရာမြင်လေလျှင်....

“ငါ့ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ မလုပ်ကြပါနဲ့” ဟု အော်ဟစ်တားမြစ်ယင်း အပြေးလာရာ ဒေါသဖြစ်နေကြသော သူတို့ကို တား၍မရသဖြင့် ဥတ္တရာကိုယ်တိုင် လူအုပ်ကြားအတင်း ဝင်၍ သီရိမာကိုယ်ပေါ် ပစ်လွဲ၍ခံလိုက်မူ ရိုက်နှက်သူတို့ရပ်တန့် ၍သွားတော့၏။

“ညီမ ထ ထ၊ ဘယ်နာသွားသလဲ”

ဟု မေးယင်း ကိုယ်တိုင်ပင် သီရိမာကိုဆွဲထူ တဲ့ခေါ်ကာ ရရှိသော ဒဏ်ရာတို့ကို ကိုယ်တိုင်ပင် ရေနှေးဖြင့် ပွတ်သပ်ဆေး ကြောပေးပြီး ဆေးများ ထည့်ပေးကာ နဲ့ သာပျောင်းရည် တို့ဖြင့် တယုတယပင် သုတ်လိမ်း၍ပေးလေ၏။

ထိုအခါ သီရိမာသည် သတိတရားရကာ “ငါ သူတော် ဇောင်းမကို ပြစ်မှားမိပြီ၊ ငါမတောင်းပန်လျှင် ငါဦးခေါင်း ခုနစ်စိတ်ကဲ့တော့မည်” ဟု စဉ်းစားယင်း အလွန်ထိတ်လန့် တုန် လှုပ်စွာ ဥတ္တရာ၏ ခြေရင်း၌ဝပ်စင်းဦးတိုက်ပြီး....

“အရှင်သခင်မ၊ ကျွန်တော်မရှဲ့အပြစ်ကို သည်းခံခွင့်လွှတ် တော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်၏။

ထိုအခါ ဥတ္တရာက....

“ညီမရယ် ငါ့မှာအဖေရှိသေးတယ်၊ ငါ့အဖေဖြစ်တဲ့ဘုရား သခင်ဇာသည်းခံပါဆိုယင် ငါ့သည်းခံပါမှယ်”

“အရှင်မ။ ညီမမှာဘုရားသခင်နှင့်အကျွမ်းမဝင်ပါ။ ဘယ်လို
တောင်းပန်ရပါသလဲ”

“ငါ့အဖေဘုရားသခင် နက်ဖြန်မနက်ငါ့တို့အိမ်ကြွလာမယ်။
အဲဒီအခါ ညီမသဒ္ဓါသလောက် လူဖွယ်ဝတ္ထုနဲ့ပူဇော်ပြီး တရား
ကို နာပြီးမှ အပြစ်ကို လျှောက်ထားတောင်းပန်ပေါ့”

သီရိမာလည်း စောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် အဖော်များ
နှင့် အိမ်သို့ပြန်၍ လူဖွယ်ဝတ္ထုဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ကို စီစဉ်လေ၏။

စင်စစ်မှာ ဥတ္တရာသည် သီရိမာအပေါ် နဂိုကပင် အမျက်
မထွက် ခွင့်လွှတ်ပြီးသားဖြစ်သည်။ သို့သော် သီရိမာကို ဘုရား
သခင်အား ဖူးမြော်စေချင်သည်။ တရားတော်ကို နာကြားစေ
ချင်သည်။ အလှူဒါနပြုစေချင်သောစေတနာကြောင့်ငါ၏အဖေ
ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်လျှင် ငါ့ခွင့်လွှတ်မည်ဟု သီရိမာအား
ဘုရားသခင်ရွှေတော်မောက်အပါခေါ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သီရိမာသည် စီစဉ်ခဲ့သော ဆွမ်းခဲဖွယ်တို့နှင့် လူဖွယ်ပစ္စည်း
တို့ကို ဥတ္တရာအားပေးအပ်၏။ အရှက်တက်၍မြတ်စွာဘုရားနှင့်
တကွ သံဃာတော်များ ကြွလာလျှင် ဥတ္တရာက သီရိမာ၏ လူ
ဖွယ်တို့ကို ကပ်လှလုပ်ကျွေး၏။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် သီရိမာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေ
တော်ရင်း၌ ဝပ်စင်း၍ လျှောက်ထား၏။

“တပည့်တော်မသည်မနေ့က သူတော်စောင်းမကြီးဥတ္တရာ
အား ဤသို့သောအပြစ်ကိုပြုမိပါသည်ဟုအစချိ၍ အကြောင်းစုံ
လျှောက်ထားပြီးနောက် ‘တပည့်တော်မသည် သူတော်စောင်း
မကြီးအား အမှားကို ဝန်ချ တောင်းပန်ခဲ့ပါ၏။ သူတော်

ကောင်းမကြီးက အဖတုရားသခင် ခွင့်လွှတ်လျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ
မည်ဟု ဆိုပါသည်။ အရှင်မြတ်တုရား တပည့်တော်မ၏အပြစ်ကို
ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ’ ဟု လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာတုရားသခင်သည် သီရိမာအာ၊ သူတော်ကောင်း
တို့ကို ပြစ်မှားခြင်း၌ ကြီးမားသော အပြစ်ရှိသည်ကိုဟောတော်
မူ၏။

ထို့နောက် တဖန် ဥတ္တရာကိုခေါ်ပြီးလျှင်...

“ချစ်သမီး ဥတ္တရာ။ သီရိမာက ကျိက်ကျိက်ဆူသော ထော
ပတ်ပူနှင့် လောင်းလိုက်သည့်အချိန်တွင် မည်သို့သော စိတ်နှလုံး
ရှိသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

“တပည့်တော်မသည် သိရိမာကြောင့် ဧါနသီလကို ပြုခွင့် ရပေသည်။ အရှင်မြတ်အား ဖူးခွင့်ရပေသည်။ တရားတော်ကို နာ ရပေသည်။ ငါ၏ကျေးဇူးရှင်ကြီးဖြစ်ပေသည်ဟု သိရိမာ အပေါ် လွန်စွာ ချစ်ကြည်သော မေတ္တာစိတ်ဖြင့်သာ ခံနေပါသည်” ဟု လျှောက်သော်....

မြတ်စွာဘုရားသခင်က “သာဓု-သာဓု-သာဓု” ဟု သုံးကြိမ် ခေါ်တော်မူ၍ ဥတ္တရာအား ကောင်းချီးပေးတော်မူပြီးနောက်

(၂၂၃) အက္ကောဓေန ဇိနေ ကောဓံ။
အသာဓု သာဓုနာ ဇိနေ။
ဇိနေ ကဒရိယံ ဒါနေနာ၊
သစ္စေနာလိကဝါဒိနံ။

ဟူသော ဂါထာတော်ကို ဟောတော်မူ၏။
အဓိပ္ပာယ်ကား....

(၂၂၃) ဥတ္တရာ၊ ချစ်သမီးဥတ္တရာ။ ကောဓံ၊ အမျက်ကြီးစွာ ဒေါသဖြစ်နေသူကို။ အက္ကောဓေန၊ အမျက်မထွက်ခြင်းဖြင့်။ ဇိနေ၊ အောင်ရာ၏။

အသာဓု၊ ယုတ်မာသောအကျင့်ရှိသူကို။ သာဓုနာ၊ မြတ် သော အကျင့်ဖြင့်။ ဇိနေ၊ အောင်ရာ၏။

ကဒရိယံ၊ နှမြော ဝန်တိုတတ်သူကို။ ဒါနေနာ၊ ပေးအမ်းခြင်း ဖြင့်။ ဇိနေ၊ အောင်ရာ၏။

အလိကဝါဒိနံ၊ မဟုတ်မမှန်ပြောတတ်သူကို။ သစ္စေန၊ မှန် သော စကားဖြင့်။ ဇိနေ၊ အောင်ရာ၏။

ဤသို့ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူပြီးနောက် သစ္စာ လေးပါးကို ပြတော်မူလျှင် သိရိမာသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

ဤသို့ သီရိမာလည်း သောတာပန်အဖြစ်ရပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား သံဃာတော်ငါးရာနှင့်တကွ မိမိအိမ်သို့ ကြွတော်မူပါရန် လျှောက်ထားလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ သီရိမာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ဝင် ဥပါသိကာမ ဖြစ်လေတော့သတည်း။ (သီရိမာသည်စင်စစ် ဆရာဇီဝက၏ နှမအရင်းပေတည်း။ သို့သော် အချင်းချင်းမသိကြပေ။)

(ရံမ္မပဒ-ကောဓဝင် တတိယမြောက် ဥတ္တရာဥပါသိကာမ ဝတ္ထု ခေတ်မီဓမ္မပဒ စတုတ္ထတွဲ စာမျက်နှာ ၂၂၅) တို့ကိုမှီငြမ်းပြုပါသည်။

ရတနာပျိုတပီးနှင့်

သီရိမာ ပြည့်တန်ဆာမဝတ္ထု

ပန်းပုရှင်ကို ဆေးသုတ်ပြီး
ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် တန်ဆာဆင်ထားသည့် ပမာ
အရိုးသုံးရာ၊ အကြောကိုးရာတို့ဖြင့်
စိုက်ထောင်ထားပြီး
တကိုယ်လုံး ရောဂါတွေဖြမ်းလှသော
အမျိုးမျိုးကြံစည် စိတ်ကူးတတ်သော
ဤခန္ဓာကိုယ်ကို စေ့စေ့ရှုစမ်းပါ
အကြင်ခန္ဓာကိုယ်သည်
အမြဲတည်နေနိုင်ခြင်း မရှိပါတကား။

ဤဒေသနာတော်ကို ဖုလ္လိဟ်ပြည်၌ သီရိမာ ပြည့်တန်ဆာမ
ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

သီရိမာသည် မြတ်စွာဘုရား၏သာသနာတော်၌ ကြည်ညိုလှ
သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ သံဃာတော်များကို ပင့်၍ ဆွမ်း
လုပ်ကျွေးပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်အား....

“အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော်မအား သနားတော်မူပါသဖြင့်
သံဃာတော်ရှစ်ပါးကို တပည့်တော်မအိမ်၌ နေစဉ်မပြတ် ဆွမ်း
လှည့်ပေးတော်မူပါဘုရား”

ဟု လျှောက်ထား၏။ ဘုရားသခင်လည်း ခွင့်ပြုတော်မူ၍
နေ့စဉ် ရှစ်ပါးသော သံဃာတော်တို့ကို အလှည့်ကျ လှူတော်
မူ၏။

သီရိမာသည် တနေ့လျှင် တဆယ့်ခြောက်အသပြာဖိုး ဝယ်
ခြမ်းလျက် ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ကို ပြုပြင်လှူဒါန်း၏။

ဆွမ်းခံလာသော သံဃာတော် ရှစ်ပါးတွင် တပါးပါး၌
ရသော ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့သည် သုံးလေးပါးပင် သုံးဆောင်
လောက်အောင် နေ့စဉ်ပေးလှူ၏။

တနေ့တွင် သီရိမာ၏အိမ်မှ ဆွမ်းခံ၍ ပြန်လာသော ရဟန်း
တပါးသည် သုံးယူစနာကူးခြားသောအရပ်ရှိ ကျောင်းသို့သွား
လျှင် တဦးသော ရဟန်းတပါးအား သီရိမာ၏ ဆွမ်းအလှူ
အကြောင်းနှင့်တတ်သက်၍ စကားစပ်မိကြ၏။

သီရိမာ၏ရုပ်ရည်ဟန်ပန်တို့ကို ပြောပြ၏။ လူတွင်မက နတ်
သမီးကလေးတမျှ လှပယဉ်ကျေးကြောင်းဖြင့် ချီးမွမ်း၏။ အလှူ
ဒါနတွင်လည်း နေ့စဉ်လှူဒါန်းသည့် ဆွမ်းခံဖွယ်တို့မှာ သဒ္ဓါ
တရား ထက်ဆန့်စွာလှူ၍ ဖြင့် တပါးစာလှူသည်မှာ သုံးလေး
ပါးစာပင် မျှတနေ၏။ ဆွမ်းခံဖွယ်ဘောဇဉ်တို့မှာလည်း အလွန်
ကောင်းမွန်ပေ၏။

ဆွမ်းအလှူခံရခြင်းဟက် သီရိမာကို မြင်ရခြင်းမှာ ပို၍ပင်
အဆတရာ သာလွန်မြတ်ပေ၏ဟု ချီးမွမ်း ပြောဆို၏။

ကံလေသမီး ထိန်ထိန်ညီး

နားထောင်နေသောရဟန်းသည် သဖောရဟန်း၏ အားပါး
တရ ချီးမွမ်းပြောဆိုနေသောစကားကို နားထောင်နေယင်းပင်
သံသရာ အဆက်ဆက်က ကိုယ်ခန္ဓာတွင်း၌ ကိန်းအောင်းရှိနေ
သော ကိလေသာမီးသည် တညီးညီးတောက်လေတော့၏။

သီရိမာကို တကြိမ်တခါမျှမမြင်ဘူးပဲ နှလုံးသားထဲ ရောက်
လာသော သတင်းစကားဖြင့်ပင် ချောက်ချား၍နေ၏။

ဆဋ္ဌမအကြိမ်

“သီရိမာကို မြင်ချင်စမ်းပါဘိ” ဟု နှုတ်မှ ရေရွတ်မိ
တော့၏။

ထိုအခါ အဖော်ရဟန်းက ဝါစဉ်ကိုမေး၏။ ထိုရဟန်းက
မိမိ၏ဝါကို ပြောပြသောအခါ...

“ငါ့ရှင် သည်အတိုင်းဆိုလျှင် နက်ဖြန်ပင် သင့် အလှည့်
ရောက်မည်။ သင်သည် သံဃာ့ရှစ်ပါးတွင် ဝါအကြီးဆုံးဖြစ်၍
သံဃာ့မဂ္ဂတရ်အဖြစ် သင်ကိုယ်တိုင်ပင် ခေါင်းဆောင်ပြီးသွားရ
လိမ့်မည်။ နက်ဖြန်နိနက်စောစော စာရေးတံမဲချရာဌာနသို့သွား
၍ စာရေးတံမဲကို ယူပေးတော့” ဟု ပြောပြ၏။

ထိုရဟန်းသည်တညလုံးအိပ်မပျော်။ ကိလေသာမီးတညီးညီး
တောက်လောင်နေသဖြင့် ဟိုလိုမ့် သည်လူးဖြင့် အရုဏ်ဦးသို့
ရောက်လာ၏။

သပိတ်သင်္ကန်းကို ပြင်ပြီးလျှင် စာရေးတံမဲချရာဌာနသို့ ကြွ
သွား၏။

သံဃာ့ရှစ်ပါးကို ခေါင်းဆောင်ရသော သံဃာ့မထေရ်အဖြစ်
ဖြင့်ပင် သီရိမာ၏အိမ်သို့ဆွမ်းခံရန် စာရေးတံမဲကို ရလေ၏။

ကပိုကရို သူ့အသွင်

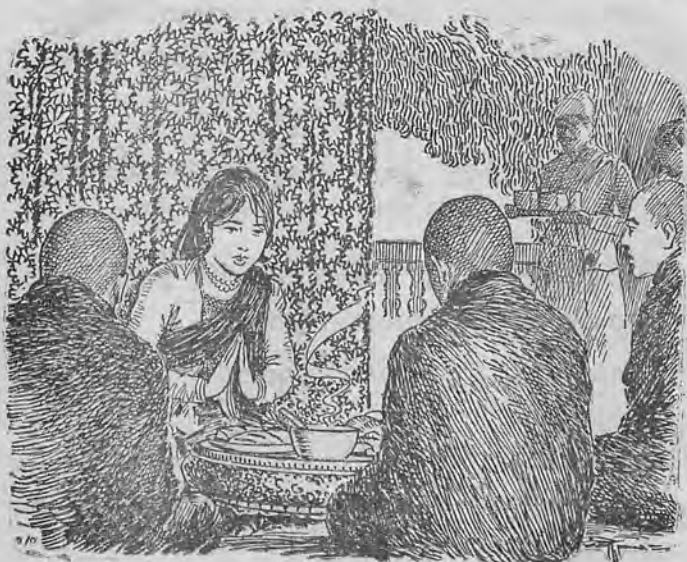
သီရိမာသည် ယမန်နေ့က ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား ကြား
နာရပြီးနောက် ရုတ်တရက်ပင် ပြင်းထန်စွာ ရောဂါဝေဒနာ
ဖိစီးလာ၏။

အိပ်ရာထဲတွင် လဲ၍နေ၏။

ထိုနေ့ ဆွမ်းခံချိန်ရောက်လျှင် သီရိမာကို မြင်ချင်တွေ့ချင်
သော ရဟန်းသည် စာရေးတံမဲကျသော သံဃာ့များကိုခေါင်း
ဆောင်၍ သံဃာ့မထေရ်အဖြစ်နှင့် ကြွလာ၏။

ဆန္ဒမ အကြိမ်

သီရိမာ၏ အစေအပါးတို့က သံဃာတော်များ ကြွလာ
ကြောင်း သီရိမာအား လာရောက်ပြောကြ၏။

သီရိမာက အိပ်ရာထဲမှမထနိုင်။ ဆွမ်းများကို ရိုသေစွာ
လောင်းလှူပြီး ဆွမ်းအနံ့မောဒနာ ပြုသည့်အချိန်တွင် ငါ့အား
လာရောက်ပြောပါဟု ပြောကြား၏။

အစေအပါးတို့သည် သံဃာတော်များကို ဆွမ်းများလောင်း
လှူ လုပ်ကျွေးကြ၏။

ခေါင်းဆောင်ရဟန်းသည် သီရိမာကို မတွေ့မြင်ရ၍ ကျီး
ကန်း၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ တအိမ်လုံးမျက်လုံးဖြင့် လိုက်ရှာ၏။

အသံကို နားစွင့်၏။

တိတ်ဆိတ်၍ နေ၏။

အစေအပါးတို့သည် သံဃာတော်များအား ဆွမ်းကပ်လှူပြီး
သော် ဆွမ်းအနုမောဒနာပြုရန် သီရိမာအား ပြောကြား၏။

“ငါ့အား တွဲပြီး ခေါ်ကြပါ”

အစေအပါးတို့သည် သီရိမာကိုတွဲ၍ သံဃာတော်များရှေ့
မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာ၏။

တုန့်ချည့်သောကိုယ်ဖြင့် သံဃာတော်များကို ရှိခိုး၏။

ရာဂထူပြောသော ရဟန်း၏စိတ်၌ကား....

“မဆင်မပြင်ပဲ နဂိုနေအတိုင်း မြင်ရတာတောင် ဒီလောက်
လှနေတာ၊ ပြင်ဆင်ထားယင် ဘယ်လောက် လှလိမ့်မလဲ” ဟု
စိတ်ထဲမှတော့ကာ သီရိမာအပေါ် တပ်မက်စွဲလမ်းမှုသည် ပိုမို
ပြင်းထန်လာတော့၏။ ဆွမ်းအနုမောဒနာပြုပြီးနောက် သံဃာ
တော်များ ပြန်၍ကြွသွားကြ၏။

မစားနိုင် တပိန်ပိန်

ရဟန်းသည် သီရိမာအပေါ် ဆန္ဒပြင်းပြ စွဲလမ်းလှသဖြင့်
ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ဆွမ်းကိုပင် မစားတော့ပဲ သပိတ်ကို
တနေရာ၌တင်ထားကာ ကွပ်ပျစ်ညောင်စောင်းပေါ်၌ သင်္ကန်း
ကို ခေါင်းမြီးခြုံကာ အိပ်တော့၏။

အဖော်ရဟန်းတို့က ဆွမ်းစားရန်ပြောသော်လည်း တုပ်တုပ်
မျှမလှုပ်။

သင်္ကန်းကိုခေါင်းမြီးခြုံအိပ်ယင်းသီရိမာမျက်နှာကိုသာ တရေး
ရေးပေါ်အောင်ရှုကာ ရာဂစိတ်များ ပွားများ၍နေတော့၏။

ဆွမ်းတို့သည် သပိတ်တွင်း၌ အမြုပ်ထ၍ နေ၏။ ပုပ်သိုး၍ နေ၏။

ထိုရဟန်းကား ခေါင်းမြီးရှုံ့၍ အိပ်နေရာက မထ။

ငယ်ပေမယ့်လဲမနေရ လှပေမယ့်လဲမနေရ

သီရိမာသည် ထိုဝေဒနာဖြင့်ပင် ကွယ်လွန်သွားရှာတော့၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် သီရိမာကွယ်လွန်ကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားထံ သွားရောက် လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က သီရိမာ၏ ရုပ်အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းမပြုပဲ သုသာန်၌ပင် ကျီးမထိုး ခွေးမစားရအောင်အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ထားစေ၏။

သုံးရက် လေးရက်ကြာလျှင် သီရိမာ၏ ရုပ်ခန္ဓာသည်ပုပ်ပူ၍ သွေးပြည်တို့သည် ဒွါရကိုးပေါက်မှ ယိုစီး၍ကျကုန်၏။

မျက်စိနှစ်လုံးတို့သည် ပြူး၍ထွက်လာ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ရာဇဂြိုဟ်မြို့ တွင်းသို့ စည်လှည့်စေ၏။ ရာဇဂြိုဟ် မြို့သူမြို့သား၊ အပေါင်းတို့ သည် အရွယ်မရောက်သေးသူများမှအပ တယောက် မကျန် သိရိမာ၏ရုပ်အလောင်းကို လာရောက်၍ကြည့်ရှုကြရမည်။ မဲလာ မရောက်က ရှစ်အသပြာ ဒဏ်တပ်စေရမည်။ မောင်းစည်လှည့်၍ ကြွေးကြော်စေ၏။

မောင်နန္ဒနှင့် ဥတ္တရာ

မောင်နန္ဒသည် အခန်းတွင်း၌ ဝေးမြိုင်နေ၏။

ဥတ္တရာက မောင်နန္ဒအနီးသို့လာကာ....

“အစ်ကိုရေ၊ သိရိမာသေတာ သိပြီးပလား”

“သိသားပဲ”

“အဲဒါ ဘုရင်မင်းမြတ်က သိရိမာ ရုပ် အလောင်းကို တယောက်မကျန် လာရောက်ကြည့်ကြရမတဲ့၊ မလာယင် ရှစ် သပြာ ဒဏ်ထားမတဲ့၊ မောင်းစည်လှည့်သွားတယ်”

“သွားစရာမလိုပါဘူး၊ ဒဏ်ဆောင်လိုက်ရုံပေါ့”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ အစ်ကိုရယ်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် မှာမျက်နှာကြီးတယောက်လုပ်နေပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်က လာစေ ချင်တာ မသွားပဲနေလို့ ဘယ်တော်မလဲ။ သွားမှကောင်းမယ် ထင်တယ်”

မောင်နန္ဒသည် တုပ်တုပ်မျှ ဖဲလှုပ်။

“လာပါအစ်ကိုရယ်၊ အဝတ်အစားလဲပါ။ ကျွန်မနဲ့အတူတူ သွားကြရအောင်” မောင်နန္ဒသည် စိတ်မပျက်ပါနှင့်ပင် ဥတ္တရာ တိုက်တွန်းမှုကြောင့်သာ ပါ၍လာခဲ့ရတော့၏။

မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်များကြွလာခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဘုရားဂြိုဟ်မြို့တွင်းရှိ ကျောင်းတိုက် တိုင်းမှ သံဃာတော်တို့အား သီရိမာ၏ ရုပ်အလောင်းကို ရှုရန် ကြွရောက်ကြရမည်ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

သီရိမာကို စွဲလမ်းသော တို့ရဟန်းသည် ဘာကိုမျှ မသိ၍ အိပ်မြဲတိုင်းသာ အိပ်နေ၏။

အခြားရဟန်းများက သီရိမာထံသွားရန် ပြင်ဆင်၍နေယင်း “ငါ့ရှင်၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်က သီရိမာကို ရှုမြင်ဖို့ သံဃာ အားလုံး လိုက်ပါရမတဲ့”

ထိုရဟန်းသည် “သီရိမာ” ဟူသော စကားကို ကြားသည့်နှင့် အားရဝမ်းသာ ချက်ချင်းထ၏။

သပိုက်တွင်းမှ ပုပ်သိုးနေသော ဆွမ်းတို့ကို သွန်၍ သပိတ်ဆက်နန်းတို့ကိုပြင်ဆင်ပြီး အခြားသံဃာများနှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ သွားစော့၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် တပည့် သံဃာအပေါင်းနှင့် တကွ ကြွလာတော်မူ၍ သီရိမာ၏ လက်ယာနံပါး၌ ရပ်တော်မူ၏။ လူပရိသတ်တို့လည်း အထပ်ထပ်ဝန်းရံကာ နေကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ခေါ်တော်မူ၏။

“တကာတော်မင်းကြီး၊ ဤ သီရိမာသည် ရှေး အခါက အသပြာမည်မျှထိုက်သနည်း”

“တနေ့လျှင် အသပြာတထောင်ထိုက်ပါသည်ဘုရား”

“ယခု သီရိမာကို အသပြာတထောင်ဖြင့် အပိုင်ယူရန်မည်သူ ပေးမည်နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ယခုသီရိမာကို အသပြာတထောင် မံဆို့ထားသိ၊ အလကားပေး၍ပင် ယူမည်သူ မရှိတော့ပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်က....

“ချစ်သားတို့၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သားတို့၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော သီရိမာအမည်ရှိသည့် မာတုဂါမုကို ရှုကြကုန်လော့”

ဤ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ပင်လျှင် ရှေးအခါက တနေ့အတွက် အသပြာ တထောင်ရခဲ့၏။ ယခုအခါတွင်ကား ခန္ဓာကိုယ်ကို အလကားသက်သက်ပင် ယူလိုသောသူ မရှိတော့ပြီ။

ဤခန္ဓာကိုယ် ရုပ်တရားမည်သည် ပျက်ခြင်း၊ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်တတ်သည်ကို ရှုကြလော့”

ထို့ထက်အလွန် ဟောတော်မူလိုပြန်၍....

(၁၄၇) ပဿစိတ္တကတံ ခိဗ္ဗံ၊ အရု ကာယံ သမုဿတိံ။
အာတုရံမဟုသင်္ကပ္ပံ၊ ယဿ နုတ္တိ ဗုဒ္ဓိတိ။

[၁၄၇]စိတ်ကူးယဉ်စွာ ထုလုပ်ထားသည့် အလှအပတန်ဆာ ဆင်ကာဆေးရောင်စုံခြယ်ထားသောပန်းပုရုပ်၊ ယမင်းရုပ်ကဲ့သို့အရိုးပေါင်းသုံးရာကိုစိုက်ထောင်၍ အကြောပေါင်း ကိုးရာဖြင့် ဖွဲ့ဆိုင်းချည်နှောင်ထားပြီးကိုးပေါက်သောအနာဝများကြောင့် အိုင်းအမာနှင့်တူသော ဤခန္ဓာကိုယ်သည် အမြဲတမ်း တခုမဟုတ် တခုသော ရောဂါတို့ဖြင့် ပင်ပန်းနာကျင်နေကြရ၏။

လူအပေါင်းတို့က များစွာကြံစည်ထားအပ်သော ဤခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောကြီး၏ ပျက်စီးခြင်းသဘောကို ကြည့်ရှုကြကုန်လော့။

ဤဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူပြီးနောက် သီရိမာကို စွဲလမ်းမိသောရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လေ၏။
များစွာကုန်သော သူတို့သည်လည်း အကျွတ်တရားကို ရကြကုန်၏။

နန္ဒမာတာ ဥတ္တရာ

ထို့ထက်ကား ဥတ္တရာ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သော သဋ္ဌေးသား မောင်နန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်ကို နာကြားရသဖြင့် သတိသံဝေဂရပြီး....

“ဥတ္တရာသည် ငါ့အား အလွန် ကျေးဇူးကြီးပေ၏။ ဥတ္တရာကြောင့် ငါသည် ဤနေရာသို့ရောက်လာရပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာကြားရသဖြင့် ဆင်းရဲအပေါင်း၏ ကင်းရာ
ဓမ္မမာကြိမ်

လမ်းကို မြင်ရပေသည်” ဟု ဥတ္တရာအပေါ်တွင် အလွန်နှစ်သက် ရိုသေစိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည့်အလျောက်—

“ဥတ္တရာ သင်သည် ငါ့အား ကောင်းမြတ်သော လမ်းကို ညွှန်ပြပေသည်။ ကျေးဇူးကြီးလှပါသည်။ ယနေ့မှစ၍ သင့်ကို အမိ အရာ၌ထား၍ သင်ဆုံးမသမျှ ငါ လိုက်နာပါတော့မည်” ဟု ဝန်ချတောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါမှ စ၍ ဥတ္တရာ၏ အမည်သည် “နန္ဒမာတာဥတ္တရာ” (မောင်နန္ဒ၏ မိခင်ဥတ္တရာ) ဟု တွင်လေသတည်း။

တေဒဂ်ဘွဲ့ထူးရရှိခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် နန္ဒမာတာဥတ္တရာအား အန္တရာယ် ပြုလာသူ သီရိမာအပေါ် မေတ္တာဝင်စား၍ သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိသောကြောင့်(ဈာယီ) “ဈာန်ဝင်စားလေ့ရှိသော အရာဝယ် အသာဆုံး အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပေ၏” ဟု မြတ်စွာဘုရားရှင် ချီးကျူး မိန့်ကြားကာ တေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူလေသည်။

(ဓမ္မပဒ ဇရာဝဂ် နှစ်ခုမြောက် သီရိမာဝတ္ထု၊ မဟာဗုဒ္ဓဝင် ဆဋ္ဌမတွဲ ဒုတိယပိုင်း၊ ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ ခေတ်မီ ဓမ္မပဒဝတ္ထု တတိယတွဲ၊ နှာ-၃၁၁ တို့ကို မှီငြမ်းပြုပါသည်။)

တွန့်တိုသည် အာနန္ဒာ သဋ္ဌေးကြီး ဝတ္ထု

ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ဘယ်မှာရှိ နုတ္တိ

ငါ့သား ငါ့သမီး ငါ့ဇနီး ငါ့ဥစ္စာ
ခုံမင်ကာ စွဲလမ်း
သားနှင့်သမီး ပစ္စည်းဥစ္စာလျော့ပါးမှာကို
စိုးရိမ်ပူမန်ကြသော်လည်း
သေသည်အခါ
မိမိခန္ဓာကိုယ်ကိုမျှ
ယူငင် မသွားနိုင်ပါတကား။

ဤဝတ္ထုတော်ကို အာနန္ဒာ အမည်ရှိသော သဋ္ဌေးကို
အကြောင်းပြု၍ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ အာနန္ဒာအမည်ရှိသော သဋ္ဌေးစာယောက်
ရှိလေသည်။

ထိုသဋ္ဌေးမှာ ကုဋေလေးဆယ် ကြွယ်ဝသလောက် အလှ
အတန်းလည်းမပြု၊ အပေးအကမ်းလည်းမရှိ။

သူများက လူဒါန်း ကျွေးမွေးလျှင်လည်း ငွေကုန်အောင်
ဖြုန်းနေသူများဟု ကဲ့ရဲ့၏။

သားဖြစ်သူ “မူလသီရိ” ကို ဤသို့ပြော၏။

“လူကလေး... ကိုယ့်မှာ ကုဋေလေးဆယ် ချမ်းသာတယ်ဆို
တာ မေ့ထားလိုက်၊ အဲဒီပိုက်ဆံထဲက တပြားမှ မလျော့စေနဲ့၊

နောက်ထပ်ရသလောက်ကို တိတ်တိတ်ဆိုတ်ဆိုတ်ထပ်စု၊ လူမသိစေနဲ့”

“သူများလာတောင်းယင် မပေးနဲ့၊ ပေးမိယင်ပြန်စောင်းဖို့ ခက်တယ်”

သူများကို ကျွေးလားမွေးလားမလုပ်နဲ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဆီက စားသွားပြီးယင် မေ့တတ်တာမျိုး။

ရသမျှကို စစ်စစ်စိစိသုံး၊ ချွေချွေတာတာစား၊ ချွေချွေတာတာဝတ်”

ဤသို့လျှင် အမြဲမပြတ် ဆုံးမ၏။

ဆွေမျိုးများလှူဒါန်းကျွေးမွေးလျှင်ကဲ့ရဲ့၏။ အပြစ်ပြော၏။

ဆွေမျိုးများက အလှူအတန်းအတွက် လာရောက်တိုင်ပင်လျှင် ထန်ကွက်တားမြစ်၏။

“ကိုယ့်ရှိမှု ကိုယ်စားရတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူများတကာကို ကျွေးချင်မွေးချင်ရတာလဲ”

ဤသို့ဖြင့် မဝတ်ရက်၊ မစားရက်၊ မသောက်ရက်၊ ငွေကို သာပိစု၏။ ရွှေကိုသာပိစု၏။ ဤသို့ပစ္စည်းဥစ္စာ တိုးပွားအောင်သာ ရှာယင်းဖွေယင်းက အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့လေ၏။

အာနန္ဒာသဋ္ဌေးကြီးတို့က “မူလသီရိ” အမည်ရှိသော သားတယောက်သာ ကျန်ခဲ့သဖြင့် “မူလသီရိ” သည် သဋ္ဌေးဘွဲ့ကိုခံယူ၍ ဝံစားနေ၏။

ဒွန်းစက္ကားရွာမှ ကလေးငယ်

သာဝတ္ထိပြည်၏ မြို့ပြင်တံခါးအနီးတွင် ထမ်းခွဲ ရေခပ်၊ အဝတ်လျှော်၊ တံပြက်လှည်း၊ ကျဘမ်းအလုပ်ကို လုပ်ကြသော သူဆင်းရဲတို့သည်အုပ်စုဖွဲ့ကာ နေထိုင်ကြရာ လူပေါင်းတထောင် ခန့်ရှိ၏။

ကိုယ်တိုင်လည်းမလှရက်၊ သူတပါးလူသည်ကိုလည်း တားမြစ်ခဲ့သော အာနန္ဒာသဋ္ဌေးကြီးသည် ထိုရွာရှိအမျိုးသမီးတဦး၏ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်လေ၏။

ထိုကလေးငယ် ထိုရွာ၌ ပဋိသန္ဓေနေသည့်နေ့မှစ၍ တရွာလုံး ခေါ်မည့် ခိုင်းမည့်သူလည်း မရှိ။ ပေးကမ်းမည့်သူလည်း မရှိ။ ကျွေးမည့် မွေးမည့်သူလည်း မရှိ တရွာလုံး လာဘ်တိတ်နေ၏။

ထိုရွာမှအကြီးအကဲလုပ်သူများက....

“ဒီအတိုင်းနေလို့တော့မဖြစ်ဘူးဟေ့ ၊ တို့ရွာထဲမှာအကုသိုလ်ကောင်ရှိနေပြီ။ အကုသိုလ်ကောင်ဘယ်ဘက်ပါသလဲသိရအောင် လူတထောင်ကို အုပ်စု နှစ်စုခွဲ၊ တစုကို ငါးရာစီနဲ့စမ်းကြည့်ရအောင်”

ဤသို့ တဘက်ငါးရာစီခွဲ၍ လုပ်ကိုင်ကြရာ ထိုကလေးကိုယ် ဝန်ဆောင်သောဘက်၌ လာဘ်တိတ်၍၊ တဘက်သော ငါးရာအုပ်စုက အလုပ်အကိုင်ရကြ၏။

ထိုကလေးငယ်ပါသောငါးရာအုပ်စုက တဝက်စီခွဲ၍ အလုပ်လုပ်ကြပြန်၏။ သူပါသော နှစ်ရာ့ငါးဆယ်အုပ်စုသည် လာဘ်တိတ်မြဲ တိတ်နေပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် တစတစခွဲလိုက်ရာ နောက်ဆုံးတွင် လာဘ်တိတ်သော ကိုယ်ဝန်ဆောင်လင်မယားနှစ်ယောက်ကျန်တော့၏။

ထိုအခါ လင်ယောကျ်ားက...

“မိန်းမယုတ်၊ နင်ကိုယ်ဝန်ရှိကတည်းက တရွာသုံး ဒီလိုဖြစ်လာတာ။ နင်ကိုမပေါင်းနိုင်တော့ဘူး” ဟုပြောဆို ကြိမ်းမောင်းကာ နှင်ထုတ်လိုက်၏။

အကုသိုလ်ကံ ဆက်၍ခံ

မိခင်မှာ ကိုယ်ဝန်ကို ခက်ခဲစွာမွေးရ၏။

ထိုကလေးမှာ ခေါင်းကြီး ကိုယ်သေး၊ ဖင်ရှူး ခြေသိမ်၊ နုပွားမောက်၍ နှာခရောင်ကောက်ကာ အပြင်သို့ ထွက်ကျမတတ် ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီး နှစ်လုံးဖြင့် သရဲရုပ်ကလေးဖြစ်နေ၏။

မိခင်မှာ ရင်သွေ့မို့ မပစ်ချက်။ ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ တောင်းရမ်း၍ စားနေရရှာ၏။

သို့သော်ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်၍ တောင်းရမ်းသည့်အခါ ထမင်းတလုတ်စာမျှပင်မရ။

မိခင်ဖြစ်သူက အကြံရပြီ။ ကလေးငယ်ကို ဇရပ်ပေါ်တွင် သိပ်ထားကာ တယောက်တည်း သွားရောက်တောင်းမှ စားစရာသောက်စရာရလာ၏။

ဤသို့ဖြင့်ကလေးငယ်ကို ခြေဖြင့်သွားနိုင်သောအရွယ်၊ စကားပြောနိုင်သော အရွယ်အထိ မိခင်သည် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရှာ၍ ကျွေးရ၏။ မိခင်က ဆက်လက် သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် သားငယ်အား ခွက်တခုပေးကာ ဤသို့ဤပုံ တောင်းရမ်း၍ စားသောက်ပေတော့ဟု သင်ကြား၍ လွှတ်လိုက်၏။

ကလေးငယ်သည် ခွက်ကိုကိုင်ကာ လှည့်လည်၍ တောင်းရမ်းစား၏။ ပေးမည့်ကမ်းမည့်သူမရှိ။ ကလေးကိုမြင်ကာမျှဖြင့် နှင်

ထုတ်ကြ၏။ တောင်းရမ်း၍ မရသောအခါ ကလေးငယ်သည် အမှိုက်ပုံများတွင် ရှာဖွေစားသောက်ရ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင် မြင်တော်မူခြင်း

ကလေးငယ်သည် လှည့်လည်ရှာဖွေစားသောက်ယင်း သဋ္ဌေး “မူလသီရိ” ၏ တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်သွား၏။

ထိုတိုက်ကြီးနှင့် ခြံကြီးဝင်းကြီးကိုမြင်လျှင် အိမ်မက်ပမာ မိမိဘဝဟောင်းက တိုက်ကြီးဖြစ်သည်ကိုသိ၏။

“ဟာ....အဲဒါ ငါ့တိုက်ကြီးပါလား၊ ငါ့ခြံကြီးပါလား” ဟု စိတ်ထဲမှာတွေးပြီး ခြံတွင်းသို့ ရဲဝံ့စွာ ဝင်သွား၏။ အမှတ်မမှား မှီ မည်သူမျှသတိမထားမိ။

တိုက်တံခါးသို့ရောက်လျှင် “မူလသီရိ” သဋ္ဌေး၏ သားငယ် ကလေးသည် ထိုကလေးကိုမြင်လျှင် လန့်၍အော်ငိုတော့၏။

အိမ်သူအိမ်သားများ မြင်လေလျှင်....

“သူတေခင်းစားက လူပါးဝလို့”

ဟုဆိုကာ မောင်းမဲရိုက်ပုတ်၍ ရွံ့ရှံ့ရှာရှာ ကုပ်မှုကိုင်ဆွဲလာ ပြီး ခြံရှေ့ အမှိုက်ပုံသို့ ပစ်လိုက်၏။

မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ အရှင် အာနန္ဒာနှင့်အတူ ဆွမ်းခံကြတော်မူယင်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်တော်မူ၍ “မူလသီရိ” အိမ်ရှေ့၌ ရပ်တန့်တော်မူကာ အရှင် အာနန္ဒာအား မျက်ဝန်းတော်လှစ်၍ ကြည့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်က “အကြောင်း အသိပါနည်း” ဟု မေးလျှောက်လျှင် “မူလသီရိ” သဋ္ဌေးကို ခေါ်တော်မူစေ၏။

မူလသီရိသည် သာသနာတော်ကို ကိုးကွယ်သူမဟုတ်သော်လည်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမဟုတ်ချေ။

ဘုရားသခင် ရုပ်တန်ခိုးတော်မူသည်ကို မြင်၍ လူအပေါင်းတို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြ၏။

မူလသီရိ သဌေးရောက်ရှိလာလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ရိုသေစွာ အကြောင်း အသို့ပါနည်းဟု မေးလျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က-

“မူလသီရိ” ။ ဤအမှုကံပုံအတွင်းမှ သူငယ်ကိုသင်သိပါ၏လော” ဟု မေးတော်မူ၏။

“မသိပါ” ဟု လျှောက်လျှင်-

“သင်၏ဖခင် အာနန္ဒ သဌေးကြီး ပြစ်သည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မူလသီရိက မယုံကြည်၍-

“ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါဘုရား” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်က

“သင်ဖခင်မြုပ်နှံခဲ့သော ရွှေအိုးကြီးငါးလုံးကို သင့်အား မှာကြားခဲ့ပါ၏လော” ဟု မေးတော်မူ၏။

“မမှာကြားခဲ့ပါဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

“မမှာကြားခဲ့လျှင် ဤသူငယ်ကိုကောင်းစွာ ပြုစု ကျွေးမွေးပြီး မေးမြန်းလေလော့” ဟု မိန့်တော်မူပြီး ဆက်လက် ကြံသွားတော်မူ၏။

ရွှေအိုးကြီးငါးလုံးရခြင်း

မူလသီရိဏ ဝဉ်းစား၏။

“ရှင်ဝေ၊ တမသည် မဟုတ်မမှန်သည်ကိုပြောလေ့မရှိ။ ဟုတ်မှန်သည်ကိုသာပြောလေ့ရှိသည်ဟု ကြားဖူး၏။ ငါ့ဖမ်း၍ကြည့်ပေအံ့” ဟု ထိုသူငယ်ကို အမှိုက်ပုံမှဆောင်ယူစေပြီး ကောင်းစွာ ရေမိုးချိုး သုတ်သစ်၍ ကျွေးမွေးပြီး....

“ဖခင်၊ ရွှေအိုးကြီးငါးလုံး မြှုပ်နှံထားသည့်နေရာကို ပြပါလော့” ဟု တောင်းပန်၏။

သူတောင်းစားကလေးသည် “ပေါက်တူး၊ တူးရွင်းယူခဲ့ကြ” ဟုဆိုကာ ရှေ့မှသွား၏။

အိမ်ရှိ လူအပေါင်းတို့သည် ပေါက်တူး၊ တူးရှင်းများနှင့်
သူငယ်၏နောက်မှ လိုက်ကြ၏။ ခြံထောင့်တနေရာမှ သစ်ပင်ကြီး
ခြေရင်းတွင်ရပ်၍....

“တူးကြလော့” ဟု လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။

သူငယ် လက်ညှိုးညွှန်သည့် နေရာများတွင် တူးကြရာ ရွှေ
အိုးကြီးငါးလုံးကို တွေ့ရလေ၏။

မူလသိရိသည်ရုပ်ရည်ဆိုးဝါး သူတောင်းစားငယ်ကို ယူကျုံး
မရကြည့်ကာ ဖက်ရှင်ကြွေး၏။

မူလသိရိသဌ်း သရဏဂုံတည်ခြင်း

မူလသိရိသည် မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်သို့ သွား၍
အကြောင်းစုံ လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ယုံကြည်မြတ်နိုးလှသဖြင့် သရဏဂုံ
ကို ခံယူဆောက်တည်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မူလသိရိအား တရားဟောတော်
မူလိုသောကြောင့် အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူ၏။

(၆၂) ပုဗ္ဗော မတ္ထိ ဓန မတ္ထိ၊
ဣတိ မာလော ဝိဟညတိ၊
အတ္တဟိ အတ္တနော နတ္ထိ၊
ဣတော ပုတ္တာ ဣတော ဓနံ။

(၆၂) ငါ့အား သားသမီးတို့ရှိ၏။
ငါ့တွင် ပစ္စည်းဥစ္စာရှိ၏။
ဤသို့ အဆင်ခြင်မရှိသော လူမိုက်သည်

သားသမီး ပစ္စည်းဥစ္စာပျက်စီးမှာကို စိုးရိမ်ပူပန်၏။
 ပျက်စီးသည့်အခါလည်း ကြောက်လန့် စိုးရိမ်ပင်ပန်း၏။
 ဤသို့ စိုးရိမ်ပင်ပန်းသော်လည်း သေသည့်အခါ
 မိမိကိုယ်ကိုပင်လျှင် မယူနိုင်ပဲ
 သားသမီး ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို
 အဘယ်မှာ ယူဆောင်သွားနိုင်ပါအံ့နည်း။

ဤဒေသနာတော်၏အဆုံးတွင် ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်
 သော လူတို့သည် အကျွတ်တရားကို ရရှိကြကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ ဗာလဝဂ် သုံးခုမြောက် အာနန္ဒာသဋ္ဌေးကြီးဝတ္ထု
 ခေတ်မီ ဓမ္မပဒ ဒုတိယတွဲ စာမျက်နှာ ၁၉၈) တို့ကို မှီငြမ်းပြု
 ပါသည်။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ အမေးဝတ္ထု

နတ်ပြည်
ရောက်နည်း
ဝတ္ထု

နတ်ပြည်ရောက်ရန် နည်းလမ်းများ

အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ အမေးဝတ္ထု

ဗုဒ္ဓသောစကားကိုပြော
အမျက်ဒေါသကိုသိမ်းဆည်း
တောင်းခံလာသူကိုပေးကမ်း
နတ်ပြည်သွားရာ ခရီးလမ်း။

ဤဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်၏ မေးလျှောက်
သော ပြဿနာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

တနေ့သ၌ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည်နတ်ပြည်သို့ ဒေသ
စာရီ ကြွချီတော်မူ၏။

တန်ခိုးကြီးသော နတ်သမီးတဦး၏ ဗိမာန်တံခါးဝ၌ ရပ်
တော်မူ၏။

ထိုတန်ခိုးကြီးသော နတ်သမီးသည် အရှင်မြတ်၏ အထံသို့
လာ၍ ရှိခိုးပြီးရပ်တည်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်က....

“အသင်နတ်သမီး၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် ကြီးမြတ်လှ
ပေ၏။အဘယ်အောင်းမှုကိုပြုခဲ့ဖူး၍နတ်၏စည်းစိမ်ကိုရသနည်း”

နတ်သမီးသည် လူ့ပြည် လူ့ဘဝက ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်
ကောင်းမှုကိုနည်းပါးလှသည်ဟုယူဆသဖြင့်ရှက်လှသောကြောင့်
“အရှင်ဘုရား....တပည့်တော်မကိုမေးတော်မမူပါနှင့်ဘုရား၊
တပည့်တော်မ ပြုခဲ့သော အမှုမှာ နည်းပါးလှပါသည် ဘုရား”

အရှင်မောဂ္ဂလာန်က....
“ပြောမှာသာပြောပါ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။
မမှန်စကား မပြောကြားသူ

“တပည့်တော်မသည်အလှူကိုလည်းမလှူဘူးပါ။ ဘုရားရှင်နှင့်
သံဃာတော်မြတ်တို့အား ပူဇော်ခြင်းကိုလည်း မပြုဘူးပါ။
တရားတော်ကိုလည်းမနာကြားဘူးပါ။ (မှန်သောစကားကိုသာ
စောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူးပါ၏) မမှန်သောစကားကို မပြောဆိုမိအောင်
သတိထား၍ ထိန်းသိမ်းခဲ့ပါ၏ဘုရား။ ဤသို့မှန်သောစကားကို
သာ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရခဲ့ပါ၏
ဘုရား”

အမျက်ဒေါသကို ပယ်ရှားရုံမျှနှင့် နတ်စည်းစိမ်ကိုရသူ
ထို့နောက် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အခြားဘုံဗိမာန်တံခါး
သို့ ကြွသွားရပ်တော်မူပြီး ရောက်လာ ရှိခိုးနေသော နတ်သမီး
အား....

“အိုနတ်သမီး....အသင်၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာသည် အလှူန်
ကြီးကျယ်ပါဘိ။ အဘယ်ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကို စောင့်ရှောက်
ပြုလုပ်ခဲ့ပါသနည်း”

ထိုနတ်သမီးသည် ရှက်လှသောကြောင့် ပြန်လည် လျှောက်
ထားဝံ့ခြင်းမရှိသဖြင့် အရှင်မြတ်က လျှောက်သာ လျှောက်ပါ
ဟု မိန့်တော်မူလေမူ....

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ တပည့်တော်မသည် ကထာပတုဏှာပွင့်
 တော်မူသောအချိန်၌ သူတပါး၏ ကျွန်ုပ်မ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ထို
 တပည့်တော်မ၏ အရှင်သည် အလွန်ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
 ၏။ နှုတ်ကြမ်းတမ်း၏။ နီးရာ သစ်သားဖြင့် လည်းကောင်း၊
 ထင်းဖြင့် လည်းကောင်း ဦးခေါင်းကို ရှိုက်ခွဲတတ်၏။ တပည့်
 တော်မသည် စဉ်းစားပါ၏။ ငါ၏အရှင်ကိုပြန်၍ အမျက်ထွက်
 ပါလျှင် ဤအရှင်သည် သေသည်အထိ ပါနိုင်သော သံပူကပ်
 ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်း အစရှိသည်တို့ကို ဖြတ်ခြင်း
 ကို လည်းကောင်း အလိုရှိသမျှ ပြုခွင့်ရသော ကျေးပိုင်ကျွန်ပိုင်
 ဖြစ်၏။ ထိုအရှင်အပေါ် အမျက်မထွက်လေနှင့်”

ဟု မိမိကိုယ်ကိုသာဆုံးမ၍ တကြိမ်တပါးမူအမျက်ထွက်ခြင်း
 မရှိခဲ့ဖူးပါ။

ဤအမျက် မထွက်ခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှုကြောင့် တပည့်
 တော်မသည် ဤနတ်၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ရခဲ့ပါ၏”ဟု
 လျှောက်၏။

ကြံတချောင်းအလှူ

အရှင်မောဂ္ဂလာနီသည် အခြားသောဘုံဗိမာန်သို့ ကြွသွား၍
 မေးပြန်၏။

ရှေးအခါက တပည့်တော်မသည် ကြံခင်းကို စောင့်ရှောက်
 ရသော သူဆင်းရဲမဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ရဟန်းတော်တပါးအား စေတနာ
 သန့်သန့်ဖြင့် ကြံတချောင်းကို ပေးလှူခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုစေတနာ
 သန့်သော တချောင်းသောကြံကို လှူဒါန်းမှုကြောင့် ဤစည်းစိမ်
 ချမ်းသာကို ရရှိပါသည်ဟု လျှောက်၏။

တလုံး တရွက် တဆုပ်လှူရုံမျှဖြင့်

ဤသို့ဖြင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် နတ်သမီးတို့၏ ဗိမာန် အသီးသီးသို့ကြွရောက်မေးမြန်းရာ နတ်သမီးတယောက်က တည် သီးတလုံး လှူခဲ့ဖူးသူ၊ သခွားသီးတလုံး လှူခဲ့ဖူးသူ၊ ဖက်သက် တရော်သီး လှူခဲ့ဖူးသူ၊ မုန်လာတထုပ်ကို လှူခဲ့ဖူးသူ၊ တမာရွက် တဆုပ်ကို လှူခဲ့ဖူးသူ စသည်ဖြင့် ဤသို့အနည်းငယ်မျှသော အလှူ ဖြင့် ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရရှိကြောင်း နတ်သမီးအသီးသီးတို့ က လျှောက်ထားကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်ထားမေးမြန်းပြန်ခြင်း

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် နတ်သမီးတို့ လျှောက်ထားကြသော စကားအသီးသီးကို မှတ်သားပြီး မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်၍

“အရှင်မြတ်ဘုရား... မှန်သောစကားကိုဆိုကာမျှနှင့်၊ ဒေါသ ကို အစဉ်အမြဲ သိမ်းဆည်းကာမျှနှင့် အနည်းငယ်မျှသော ကြံ၊ တည်သီး အစရှိသော အလှူမျှဖြင့် နတ်၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရနိုင်ပါသလော” ဟု နားတော်လျှောက်၏။

“ချစ်သား... ရှင်မောဂ္ဂလာန်။ အဘယ်ကြောင့် ငါဘုရားကို မေးလျှောက်ဘိသနည်း။ အသင့်အားနတ်သမီးတို့သည် အနည်း ငယ်မျှသော ကောင်းမှုကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းကို လျှောက်ထားခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော” ဟု မြတ်စွာဘုရား မိန့် တော်မူ၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရားမှန်ပါ၏။ ဤအနည်းငယ်မျှသောကောင်း မှုကြောင့် နတ် စည်း စိမ်ကို ရနိုင် ပါ၏ လော” ဟု ထပ်မံ လျှောက်ထားပြန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက....

“ချစ်သား မောဂ္ဂလာနီ။ မှန်သော စကားကို ဆိုသော
ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အမှန်ထွက်ခြင်းမျှကို စွန့်သောကြောင့်
လည်းကောင်း၊ အနည်းငယ်မျှသော အလှူကို ပေးလှူရသော
ကြောင့်လည်းကောင်း နတ်ပြည်သို့ရောက်ရသည်သာတည်း” ဟု
မိန့်တော်မူပြီး....

[၂၂၄] သစ္စံ ဘဏေ န ကုဇ္ဈေယျ၊
ဒဇ္ဇော အပ္ပမ္ပိယာစိတော ။
စေတိ တိဟိ ဌာနေတိ၊
ဂစ္ဆေ ဒေဝါန သန္တိကေ။

[၂၂၄] အမှန်စကားကိုဆိုရာ၏။ သူတပါးအား အမှန်မထွက်
ရာ။ သီလရှိသောသူတောင်းလာသည်ရှိသော် အနည်းငယ်မျှကိုလည်း
လှူရာ၏။ ဤသုံးပါးသော အကြောင်းတို့သည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရာ
အကြောင်းဖြစ်၏။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သော
တာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ ကောဝဂ် လေးခုမြောက် ဝတ္ထု၊ ခေတ်မီ ဓမ္မပဒ
စတုတ္ထတွဲ စာမျက်နှာ ၂၇၂) တို့ကို မှီငြမ်းပြုပါသည်။

လယ်မြေကောင်းတွင် နိဗ္ဗာန်ပျံ့ကြ

လယ်ယာမြေကောင်းတွင် စိုက်ပျိုးကြ

ကျန်းခေါင်ခေါင်၌မျိုးစေ့များစွာဖြင့်စိုက်သော်လည်း
 ကောင်းစွာမသီးနိုင်။
 လယ်မြေကောင်း၌စိုက်သော
 မျိုးစေ့အနည်းငယ်သည်
 မြေကောင်း၌ ရေကောင်းနှင့်တွေ့ပြီး
 များစွာ သီးနိုင်၏။

ဤဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် တာဝတိံသာ
 နတ်ပြည်၌ အင်္ဂုရုနတ်သားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောကြားတော်
 မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မယ်တော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သန္တတိ
 သ နတ်သားအား အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောတော်မူရန်အတွက်
 တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ကြွရောက်၍ ပင်လယ် အသစ်ပင်ရင်း
 ပဏ္ဍုကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာ၌ နေ့တော်မူ၏။

တသောင်းသောလောကဓာတ်မူ နတ်တို့သည် စည်းဝေး
 ဆည်းကပ်ကုန်၏။

မယ်တော်နတ်သားသည် တုသိသာနတ်ပြည်မှလာ၍မြတ်စွာ
 ဘုရား၏ လက်ယာနံပါး၌ နေ၏။

ဣန္ဒကနတ်သားသည်လည်း လက်ယာနံပါး၌သာလျှင် နေ
 ၏။ အင်္ဂုရုနတ်သားသည် လက်ဝဲနံပါး၌ နေ၏။

တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့သည် လာကြလေလျှင် အကူရ နတ်သားသည် တဖြည်းဖြည်းရှောင်၍ နောက်ဆုတ် ပေးရာမှ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ဝေးကွာသော အရပ်၌ နေရာရတော့၏။

ဣန္ဒကနတ်သားကား မတ်တော်နတ်သား၏ အနီးမှသာ လျှင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုနတ်သား နှစ်ယောက်တို့ကို ကြည့်၍ ကိုယ်တော်မြတ်၏သာသနာတော်၌ မြတ်သောအလှူကို ခံထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပေးလှူရခြင်း၏ အကျိုးကြီးမြတ် ခြင်းကို သိစေလိုသဖြင့် အကူရနတ်သားအား မေးတော်မူ၏။

“အကူရနတ်သား... သင်သည် ကဿပမြတ်စွာဘုရား သာ သနာတော်နှင့် ငါ၏သာသနာတော်အကြား၌ အနှစ်တသောင်း တန်းနေကြရသောခေတ်တွင် အသင်သည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာမျှ ရှည်သောမိဖိုကြီးတို့ဖြင့် ကြီးစွာသောအလှူကိုအနှစ်တသောင်း တိုင်တိုင် ပေးလှူခဲ့သည်မဟုတ်လော။

ယခု ငါဘုရား၏အနီးသို့ ရောက်ပြီးပါလျက် တဆယ့်နှစ်ယူ ဇနာဝေးသော နေရာ၌သာ နေခွင့်ရ၏။ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်နည်း”

မြတ်စွာဘုရား၏ မိန့်တော်မူသောအသံသည် မြေအပြင်မှ ပရိသတ်များပင် ကြားနာကြရ၏။

အကူရနတ်သားက-

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ သာသနာတော်၏အပဖြစ်၍ မြင့်မြတ် သော အလှူခံ မရှိသည့်ခေတ်တွင် ကြီးကျယ်များပြားစွာ လှူ သော်လည်း ဤမျှသာ အကျိုးခံစားခွင့်ရပါသည်ဘုရား”

အကိုရနတ်သားလျှောက်ကြားပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားက
ဣန္ဒြိယနတ်သားကို-

“အချင်းဣန္ဒြိယ။ ငါ့ဘုရား၏လက်ယာနံပါး၌ထိုင်နေလျက်
အဘယ်ကြောင့်နေထုကို အခြားနတ်များအား ဖယ်ရှားမပေးပဲ
ထိုင်နေသနည်း”

ဟု မေးတော်မူ၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား။ တပည့်တော်
သည် ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွလာသော အရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်
အား မိမိစားမည့်ထမင်းမှ တင့်နိုးမှုလောက်သောဆွမ်းကို ပေး
လှူခဲ့ပါ၏။ ထိုတင့်နိုးမှုလောက်သော ဆွမ်း၏ ကောင်းမှုကို
ကြောင့် တန်ခိုးကြီးသောနတ်များကို နေထုဖယ်မပေးပဲ နေနိုင်
ရပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ထိုနောက် ဣန္ဒြိယနတ်သားက ထပ်မံ၍ လေးဂါထာတို့ဖြင့်
လျှောက်ထားပြန်၏။

- (၁) ကုန်းခေါင်၍မြေဩဇာနည်းပါးသောလယ်၌ များစွာသောမျိုးစေ့ကိုစိုက်ပျိုးပါသော်လည်းသီးသော အံသီးများမှာ မဖွံ့ဖြိုးနိုင်ပါ။ လယ်သမားကိုလည်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း မဖြစ်စေနိုင်ပါ။
- (၂) ထို့အတူ သာသနာ၏အပ၌ သီလမရှိသောပုဂ္ဂိုလ် တို့ကိုများစွာပေးလှူအပ်သောအလှူသည်ဖွံ့ဖြိုးသော အကျိုးကို မရနိုင်ပါ။
- (၃) လယ်မြေကောင်း၌ မျိုးစေ့အနည်းငယ်မျှ စိုက်ပျိုး ရလျှင် မြေကောင်း၌ ရေစောင်းနှင့်တူပြီးများစွာ သီးနိုင်သဖြင့် လယ်သမားကို ဝမ်းမြောက်စေ၏။

(၄) ထို့အတူ သီလရှိကုန်သော ဂုဏ်ကျေးဇူး အထူးရှိသော သည်းခံခြင်းအကျိုးနှင့် ပြည့်စုံသောကျေးဇူး ဌိပူအပ်သော ပူဇော်အပ်သောအနည်းငယ်မျှသော ကောင်းမှုသည် များစွာသောအကျိုးကိုကြီးမားစွာ ဖြစ်စေ၏။ ဤသို့လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အကံ့ရနတ်သားအား-

“အကံ့ရနတ်သား။ အလှူကို စိစစ်ရွေးချယ်၍ လှူသင့်၏။ ဤသို့ စိစစ်ရွေးချယ်၍လှူမှုသာလျှင် ထိုအလှူသည်မြေဩဇာ

ကောင်းသော လယ်၌စိုက်ပျိုးအပ်သော မျိုးစေ့ကဲ့သို့ အကျိုးကြီးမား၏။

သင်သည်ကား သာသနာပဉ္စလူရသဖြင့် သင်၏အလှူသည် အကျိုးကြီးမားခြင်း မရှိခဲ့ချေ”

ဟု မိန့်တော်မူပြီးထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြလိုသောကြောင့်

“အကံ့ရ-အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၏ စိစစ်ရွေးချယ်၍ လှူအပ်သော မြလှူသည် များမြတ်သော အကျိုးရှိ၏။ ဤသတ္တလောက၌ အတိသောအလှူကိုခံထိုက်ကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ရှိကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် တို့ကိုပေးလှူရခြင်းသည် ကြီးမားသောအကျိုးကို ဖြစ်စေ၏။ လယ်မြေကောင်း၌ စိုက်အပ်သော မျိုးစေ့တို့သည် များသော အသီးရှိကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ များသောအကျိုး ရှိကုန်သည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ရွေးချယ်စိစစ်၍လှူခြင်းကို ဘုရားရှင်တို့သည် ချီးမွမ်းအပ်၏။

ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထို့ထက်တဖန်တရားတော်ကို ဟောတော် မူလိုသောကြောင့် ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။

(၃၅၆) လယ်ယာတို့ကို ပေါင်းမြက်တို့ ဖျက်ဆီး၏။

ဤသတ္တဝါတို့ကို အတွင်းထုတ်သည် ဖျက်ဆီး၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအတွင်းထုတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ပေးလှူရသောအလှူသည် အကျိုးများမြတ်သည်ဖြစ်၏။

(၃၅၇) လယ်ယာတို့ကို ပေါင်းမြက်တို့ဖျက်ဆီး၏။

ဤသတ္တဝါတို့ကို ဒေါသသည် ဖျက်ဆီး၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါသကုန်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ပေးလှူရသောအလှူသည် အကျိုးများမြတ်သည်ဖြစ်၏။

(၃၅၈) လယ်ယာတို့ကို ပေါင်းမြက်တို့ ဖျက်ဆီး၏။

ဤသတ္တဝါတို့ကို အတွင်း၌ဖြစ်သော မောဟသည် ဖျက်ဆီး၏။ ထို့ကြောင့် မောဟကုန်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ပေးလှူရသော အလှူသည် အကျိုးများမြတ်သည်ဖြစ်၏။

(၃၅၉) လယ်ယာတို့ကို ပေါင်းမြက်တို့ ဖျက်ဆီး၏။

ဤသတ္တဝါတို့ကိုအတွင်း၌ဖြစ်သောအလိုရမ္မက်သည်ဖျက်ဆီး၏။ ထို့ကြောင့် အလိုရမ္မက်ကုန်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ပေးလှူရသော အလှူသည် အကျိုးများမြတ်သည်ဖြစ်၏။

(၃၆၀) လယ်ယာတို့ကို ပေါင်းမြက်တို့သည်ဖျက်ဆီး၏။

ဤသတ္တဝါတို့ကို အတွင်း၌ဖြစ်သော တဏှာသည် ဖျက်ဆီး၏။ ထို့ကြောင့် တဏှာကင်းပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ပေးလှူရသော အလှူသည် အကျိုးများမြတ်သည်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဟောတော်မူသော ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ အကုန်ရနတ်သား၊ ဣန္ဒြေရနတ်သားနှစ်ဦးစလုံးသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

နတ်ပြည်က ကြိုဆိုခြင်းခံရသော

နန္ဒိယ သူကြွယ်ဝမှု

၁/၁၁

နတ်မြည်မှ ကြိုဆိုခြင်းခံရသူ နန္ဒိယသူကြွယ် ဝတ္ထု

ကြာမြင့်စွာကွဲကွာ၊ ဝေးရစ်ရွာမှ သုခချမ်းသာ ကြီးမြင့်
စွာဖြင့် ရောက်လာသူအား
ဆွေမျိုးများက၊ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြသကဲ့သို့
တမလွန်ကူးပြေခင်း သူတော်ကောင်းအား
ပြုခဲ့သမျှ ကုသလက
ရွှင်လန်းအားရ ကြိုဆိုကြ၏။

ဤဒေသနာတော်ကို ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတနအမည်ရ
သော ဥဗျာဉ်၌ နန္ဒိယသူကြွယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောကြား
တော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

ဗာရာဏသီပြည်၌ သူကြွယ်သား နန္ဒိယသည် မိဘတို့နှင့်အတူ
ရဟန်းသံဃာတို့အား ကြည်ညိုသမ္ဘိ လုပ်ကျွေးလေ့ ရှိကြ၏။

မကြာမီပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်မှ ဦးရီးတော်သူ၏ သမီး
'ရေဝတီ'နှင့် မိဘတို့က လက်ထပ်စေလို၏။

ရေဝတီသည် ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုခြင်းမရှိ။ လှူဒါန်း
ပေးဆွမ်းခြင်းလည်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် နန္ဒိယသည် ရေဝတီကို
အလိုမရှိ။

နန္ဒိယအမေက ရေဝတီကို ရဟန်း သံဃာတို့အတွက် ပြုစု
လုပ်ကျွေးရန်၊ နေရာခင်းရန်၊ ဆွမ်းကပ်ရန်၊ သောက်ရေကပ်ရန်
တို့ကို သင်ကြားပေး၏။

ဤသို့ပြုလုပ်လျှင် ငါသားသည် နှစ်သက်ပေလိမ့်မည်ဟု
ပြော၏။ ရေဝတီသည် နန္ဒိယ၏မိခင် ပြောသည့်အတိုင်းလုပ်၏။
ထို့ကြောင့် နန္ဒိယက လက်ထပ်ယူ၏။

နန္ဒိယ၏ ကျောင်းအလှူ

ရဟန်းသံဃာကိုလည်းကောင်း၊ ငါ၏ အမိအဖတို့ကိုလည်း
ကောင်း ပြုစုလုပ်ကျွေးနေသမျှ၊ ဤအိမ်တွင် ပျော်ရွှင်စွာနေ
ရမည်။ မမေ့မလျော့နှင့်ဟု မှာ၏။

ရေဝတီသည် ဝန်ခံ၍ ကြည်ညိုလေဟန် ပြုစု လုပ်ကျွေး၏။
ဤသို့ဖြင့် သားနှစ်ယောက်ပင် ဖွားမြင်ပြီးနောက် မိဘတို့
ကွယ်လွန်ကြ၏။

ရေဝတီသည် ထိုအိမ်၌ အုပ်ချုပ်သူဖြစ်သွား၏။

နန္ဒိယသည် မိဘတို့မရှိသည့်နောက် အလှူရှင်အဖြစ် ရဟန်း
သံဃာတို့ကို လည်းကောင်း၊ ခိုကိုးရာမဲ့သူတို့ကို လည်းကောင်း၊
ခရီးဝေးမှ လာရောက်သူတို့ကိုလည်းကောင်း အိမ်ရှေ့၌ ထမင်း
အလှူကို ပေး၏။

ထို့နောက် နန္ဒိယသည် ဣသိပတနဥယျာဉ်တွင်းရှိ ကျောင်း
တိုက်ကြီး၌ လေးသွယ်သော တိုက်ကြီးကို မုခ်ဦးအထုတ်လေး
သွယ်ဖြင့် ဆောက်၍ ခုတင်ညောင်စောင်းတို့အပြည့်အစုံ ခင်းပြီး
ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ရေစက်သွန်းချ လှူ
ဒါနိုး၏။

မြတ်စွာဘုရားထံ ရေစက်ချသည်နှင့်တပြိုင်နက် တချိန်တည်း

ပင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ အဝန်းရှိသော အထက်သို့ ယူဇနာတရာ တက်သော ပြာသာဒ်သည် ပေါက်လေ၏။ ထိုပြာသာဒ်တွင် ရတနာခုနစ်ပါး ဆင်ယင်ထားသော နတ်သမီးငယ်အပေါင်းတို့ဖြင့် ပြည့်လေ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန် နတ်ပြည်သို့ကြွခြင်း

တနေ့သ၌အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ဒေသစာရီကြွ၍ ထိုပြာသာဒ်အနီး၌ရပ်စဉ် နတ်သမီးအပေါင်းတို့သည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုမြင်၍ လာရောက် ဖူးမြော်ပြီး...

“တပည့်တော်မတို့သည် နန္ဒိယနတ်သား၏ အလုပ်အကျွေးအဖြစ် ဤဗိမာန်၌ဖြစ်လာကြပါသည်။ အရှင်သခင်မရောက်လာသေးသောကြောင့် အလွန်ပင်ငြီးငွေ့ခြင်းဖြစ်ရပါသည်။ နန္ဒိယသူကြွယ် နတ်ပြည်စဉ်းစိမ်ကို ခံစားရန် ဤနတ်ပြည်သို့ အမြန်လာဖို့ အမိန့်ရှိပေးပါ” ဟု လျှောက်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို လျှောက်ခြင်း

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် တာဝတိံသာမူပြန်လာပြီး မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးလျှောက်ထား၏။

“အရှင်ဘုရား...လူ့ပြည်၌နေယင်းပင် ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုသောသူတို့၏ နတ်စဉ်းစိမ်သည် ဖြစ်နိုင်ပါသလား ဘုရား”

“သင်သည် နတ်ပြည်၌ နန္ဒိယ၏ ဗိမာန်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လော့။ ငါ့ကို အဘယ်ကြောင့် မေးသနည်း”

“မြင်ခဲ့ရပါသည်ဘုရား”

“မောဂ္ဂလာန်။ ကြာမြတ်စွာ ကွေ့ကွင်းနေရသော သားကို လည်းကောင်း၊ ညှက်လည်းကောင်း၊ အဝေးအရပ်မူပြန်၍ရောက်

လာသည်ကို ရွာတံခါး၌ရှိသော တစုံတယောက်မြင်၍ ဆွေမျိုး
တို့အိမ်သို့ အလျင်အမြန်လာပြီး အကြောင်းကြား၏။

ထိုသူ၏ဆွေမျိုးတို့သည် အလွန်ဝမ်းသာစွာ အလျင်အမြန်
ထွက်၍ နှုတ်ဆက်ခြင်းကို ပြုလျက် နှစ်သက် ရှင်လန်းကြာရ
သကဲ့သို့....

ထို့အတူပင် ဤလူ့ပြည်၌ကောင်းမှုကုသိုလ်ရှိသော သူတော်
ကောင်းသည် လူ့ပြည်ကို စွန့်၍ တမလွန်ဘဝသို့ သွားသော
ယောက်ျားကိုလည်းကောင်း၊ မိန်းမကို လည်းကောင်း၊ နတ်တို့
သည် ပန်းနံ့သာ လက်စွဲလျက် နတ်တို့၏ လက်ဆောင်တို့ဖြင့်
သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုကြကုန်၏ဟု
မိန့်တော်မူပြီး....

- (၂၁၉) ဝိရပ္ပဓါသိံ ပုရိသံ၊ နူရတော သောတ္တိမာဂတံ။
ဥာတိမိတ္တာသုဟဇ္ဇာစ၊ အဘိနန္ဒိန္နိ အာဂတံ။
- (၂၂၀) တထေဝ ကတပုညဗ္ဗိ၊ အသ္မာ လောကာပရဂတံ။
ပုညာနိ ပဋိဂဏ္ဍိန္နိ၊ ဝိယံ ဥာတိဝ အာဂတံ။ ။

[၂၁၉] ကြာမြင့်စွာကွဲကွာနေရသော၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ တိုး
ပွား၍ အဝေးအရပ်မှ ရောက်လာသည့်သူတို့ကို ဆွေမျိုးမိဘ အဆွေ
ခင်ပွန်း ချစ်ခင်သူတို့သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုကြ၏။

[၂၂၀] ထို့အတူပင် ဤလောကမှ တမလွန်ဘဝသို့သွားသော
ကောင်းမှုရှင်ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည့်ကောင်းမှုတို့သည်ချစ်လှစွာသော မိဘ
ဆွေမျိုးတို့ကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြကုန်၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည်
သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ ပိယဝဂ် ကိုးခုမြောက် နန္ဒိယသုကြယ်ဝတ္ထု)

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာဝတ္ထု

ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုသူသည်
 ယခုဘဝ၌လည်း ဝမ်းမြောက်ရ၏
 တမလွန်ဘဝ၌လည်း ဝမ်းမြောက်ရ၏
 မိမိ၏ဝင်ကြယ်သော ကုသိုလ်ကံ၏
 ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်ရသောအခါ
 အထူးပင် ဝမ်းမြောက်ရပေ၏။

ဤဒေသနာတော်ကိုသာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌
 မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်
 မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

သာဝတ္ထိပြည်၌ တရားကျင့်သုံးသူတို့၏အကြီးအကဲဖြစ်သော
 မဟာဓမ္မိကဥပါသကာသည်ရှိ၏။ တရားကျင့်သုံးသူ ဓမ္မိကငါးရာ
 တို့၏အကြီးအမှူးဖြစ်၏။ ထိုဓမ္မိကဥပါသကာငါးရာတို့တွင်လည်း
 တဦးတဦးလျှင် ငါးရာစီမျှသော ဥပါသကာတို့ ရှိကြ၏။

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာတွင် သားခုနစ်ယောက်၊ သမီး ခုနစ်
 ယောက်ရှိ၏။ မယားနှင့်တကွ အိမ်သားတဆယ့်ခြောက်ယောက်
 ရှိ၏။ ထိုတကျိပ်ခြောက်ယောက်သော အိမ်သားတို့သည် သံဃာ
 တော်တို့၏ဝတ်ကို အလှည့်ကျဆောင်ရွက်ကြ၏။

ဤသို့ ဒါန၊ သီလတို့ဖြင့် တအိမ်သားလုံး ဝတ်ပျက်စေပဲ
 အထပ်ထပ် လှူဒါန်းပြုစုလျက် ရှေးကြ၏။

မဟာစဗ္ဗိက

ဥပါသကာ ဝတ္ထု

၉/၁၀

သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ရပြီ

ဤသို့ ကုသိုလ်ဖြင့် ထုံမွမ်းယင်း နေလာကြရာမှ မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာသည် အသက်အရွယ်ရင့်ရော်ကာ အိုမင်း၍လာသည့် အချိန် ရောဂါဝေဒနာ ဇာပ်ရောက်လာတော့၏။

မဟာဓမ္မိကသည် ဤဝေဒနာမှ တပြောက် နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု သိသဖြင့် သားတို့အား မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော် သို့သွားပြီး မဟာဓမ္မိကဥပါသကာအား တရားချီးမြှင့်ရန် ရဟန်း တော် ငါးပါးစေလွှတ်ပေးတော်မူပါရန် လျှောက်ထားစေ၏။ ရဟန်းတော်ငါးပါး ကြွရောက်လာလျှင် မဟာဓမ္မိက ၏ သတိ ပဋ္ဌာနသုတ္တန်ကို နာကြား လိုပါသည်ဟု လျှောက်ကြားသည့် အတိုင်း ရဟန်းတော်များက သတိပဋ္ဌာနသုတ္တန် ဒေသနာတော် ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်တော်မူကြ၏။

မဟာဓမ္မိကဥပါသကာသည် အိပ်ရာထက်မှ မျက်စိကိုမိတ်၍ တရားတော်ကို အာရုံပြု နာကြားနေ၏။

နတ်ပြည်မှ အကြံရောက်ခြင်း

တရားတော်ကို အာရုံစူးစိုက်သဖြင့် ဝေဒနာ ခံစားမှုတွင် အာရုံ လျော့ပါးသွားစဉ် မဟာဓမ္မိကဥပါသကာ၏ စိတ် ကြည် လင်ခိုက်တွင် အိမ်နံရံ အိမ်အမိုးတို့သည်ဟင်းလင်းဖြစ်ကာ ကြည် လင်သော မိုးကောင်းကင်အပြင်၌ များစွာသော နတ်တို့သည် ရွှင်ကြည်သော မျက်နှာများဖြင့် တရားတော်ကို လာရောက် နာကြားနေကြသည်ကို မြင်ရ၏။

ထိုတရားနာ နတ်ပရိသတ်အကြားမှ သိန္ဓဝ နတ်မြင်းများ ကသော နတ်ရထား ခြောက်စင်းတို့ ဆိုက်ရောက် လာကြ၏။ နတ်ရထား ခြောက်စင်းမှာ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှ ဖြစ်ကြပြီး

မပူပန်လက်ရွေးစင်- ၈

အကြီးအမှူးတို့က မဟာဓမ္မိကအား သူ့ နတ်ရထားသို့ တက်ပါ။
ငါ့နတ်ရထားသို့တက်ပါဟု ပင့်ခေါ်နေကြ၏။

မဟာဓမ္မိကဥပါသကာသည် အာရုံအပြင်ဖြင့် မဟုတ်တော့။
တကယ်မျက်စိဖြင့် မြင်နေရ၏။ တဘက်မှ ရဟန်းတော်တို့ သတိ
ပဋ္ဌာနသုတ်တော်ရွတ်နေသံကိုလည်း ကြားနေရ၏။

တဘဝတိံသာမှ ရထားမှူး၊ တုသိတာရထားမှူး၊ ယာမာ၊
ဝဿဝတီ စသော နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၊ ရထားခြောက်စင်းမှ
ရထားမှူးတို့က မိမိတို့ဘုံဗိမာန်၏ သာယာပုံကိုပြောပြ၍ ယခုပင်
လိုက်ပါရန် ပင့်ခေါ်နေကြ၏။

မမြင်ရသူများ အထင်လွဲကြခြင်း

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာက သူတို့နဲ့ ဒေသနာတော်ကို ဆုံး
အောင် နာကြားသွားလိုသေးသဖြင့် အတင်းလာရောက် ခေါ်
နေကြသော နတ်ရထားမှူးတို့အား--

“ဧကဆိုင်းပါဦး”

“ဧကဆိုင်းပါဦး” ဟု ပြောကြား၏။

မဟာဓမ္မိက၏ “ဧကဆိုင်းပါဦး” ဟု နတ်ရထားမှူးတို့အား
ပြောသောအသံမှာထွက်သွား၏။ သံသာတော်များက ဥပါသ
ကာကြီးသည် ဝေဒနာကို အပြင်းအထန်ခံစားနေရ၍ တရား
တော်ကို ရုပ်ခိုင်းသည်ဟု ထင်မှတ်ပြီး အသာအယာကြံသွား
တော်မူကြ၏။

သားသမီးတို့သည် ယခင်အခါများက ဖခင်ကြီးသည် တရား
တော်နာကြားရသည်ကို အလွန်ကြည်နူး နှစ်သိမ့်ခဲ့၏။ တရားနာ
ရသည်ကို မရောင့်ရဲမတင်းတိမ်နိုင်သူ ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် ယခုသေအံ့
ဆဲဆဲကာလတွင် တရားတော်သံကို မနာကြားမခံယူပဲ ရုပ်ခိုင်း

ခိုင်းလိုက်သည့်အတွက်(လားထုဂတိ လွဲမှားတော့မည်) ဟုစိုးရိမ်ပြီး ကျိတ်၍ ငိုကြွေးကြ၏။

မဟာဓမ္မိကသည် တရားတော်သံ မကြားရ၍ မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး သံဃာတော်များ ကြွသွားကြပြီလားဟု မေး၏။ သားသမီးများက အဖေ၏ ရုပ်ခိုင်းစေသဖြင့် သံဃာတော်များ ကြွသွားကြပါသည်ဟု ပြောကြ၏။

“ငါမပြောမိပါကလား” ဟု ဆိုသောအခါ “အဖေ၏ ခဏဆိုင်းပါဦး၊ ခဏဆိုင်းပါဦး” ဟု နှစ်ကြိမ်မျှပြောပါသည်။ အဖေသည် တရားတော်နာကြားရသည်ကို အစဉ်အမြဲနာကြား၍ မဝနိုင်သဖြင့် ပါလျက် ယခုအချိန်မှ တရားတော်ကို ရုပ်ခိုင်းစေသည်မှာ လားထုဂတိအတွက် စိုးရိမ်မိသဖြင့် သားသမီးများပင် ငိုကြွေးမိကြပါသည်” ဟု ပြော၏။

“ဪ... ခဏဆိုင်းပါဦးဟု ငါပြောမိသည်မှာ မှန်ပေသည် သို့သော် ရဟန်းတော်များကို ငါပြောမိသည်မဟုတ်။ ငါ့ထံ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှ နတ်ရထားခြောက်စင်းတို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီး ရထားမှူးတို့က သူ့ဘုံမှာ စံလှည့်ပါ။ ငါ့ဘုံမှာ စံလှည့်ပါဟု အတင်းလှံ့ရောက်ခေါ်ငင်နေကြသဖြင့် ငါအဖေသည် တရားတော်ကို ဆုံးအောင်နာကြားလိုသောဆန္ဒဖြင့် နတ်ရထားမှူးတို့အား ခဏဆိုင်းပါဦးဟု ပြောခြင်းသာဖြစ်ပေသည်” ဟု အဖေကပြောလေလျှင် သားသမီးတို့က အဖေသည် သေအံ့ဆဲဆဲ၌ သွေးလေချောက်ချား ထင်ရာများကိုပြောနေလေပြီ လားထုဂတိ လွဲမှားပေတော့မည်ဟု ပြင်းစွာငိုကြွေးကြ၏။

"သတိထားပါအဖေ၊ အဖေ့ မှာ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ပါလျက် ကယောင်ဇာတိမီး ပြောဆိုနေသည်မှာ မသင့်ပါ" ဟု သတိပေးကြ၏။

လက်တွေ့ သက်သေပြခြင်း

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာက...

"ဤအိမ်၏ ကောင်းကင်ပြင် တဝန်းလုံးတွင် နတ်ရထားတို့ ဆိုက်ရောက်နေကြသည်ကို သင်တို့မမြင်ကြသလော" ဟု မေး၏။ သားတို့ သမီးတို့က "မမြင်ကြပါ" ဟု ဆိုလျှင် အဖေက...

"ကောင်းပြီ၊ အိမ်တွင်ပန်းကုံးများအဆင်သင့်ရှိပါသလော" ဟု မေး၏။ "ရှိပါသည်" ဟု ပြောကြ၏။

"သားတို့ သမီးတို့၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တွင် အဘယ်နတ် ပြည်သည် ပို၍ကောင်းမြတ်သနည်း" ဟု မေး၏။ "တုသိတာ နတ်ပြည်သည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်" ဟု ပြောကြ၏။

"ဤသို့ဆိုလျှင် တုသိတာနတ်ပြည်မှလာသော ရထားဦး၌ ဤပန်းကုံးသည် ငြိပါစေတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ စေလွှတ်လော့ ကောင်းကင်၌ ပန်းကုံးတို့လွဲဆွဲ၍ နေသောနေရာသည် တုသိတာ နတ်ပြည်မှလာသော နတ်ရထားနေရာဖြစ်သည်" ဟု ပြော၏။

သားသမီးတို့သည် အဓိဋ္ဌာန်ပန်းကုံးကိုလွှတ်၏။

ပန်းကုံးသည် ကောင်းကင်၌ တွဲလွဲဆွဲ၍ ရပ်တည်၏။ နတ် ရထားကိုကား မမြင်ရပေ။

သားသမီးတို့က ဖခင်ထံပြန်လာပြီး အားရဝမ်းသာပြောကြ ၏။ မဟာဓမ္မိကဥပါသကာက "ချစ်သား၊ ချစ်သမီးတို့ ငါသည် တုသိတာနတ်ပြည်သို့လိုက်ပါသွားတော့မည်။ ငါဖခင်၏ပြုပြင်လှူ ခါနီးစောင့်ရှောက်ခဲ့သောကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို အသက်ထက်

ဆုံး ဆက်လက် စောင့်ရှောက်ကြကုန်လော့။ ငါ၏ဤခန္ဓာဇီဝိန်
ချုပ်ငြိမ်းသည်နှင့် ငါသွားရာခရီးကို အမှတ်ပြု၍ ကောင်းကင်
သို့ ရှုကြည့်ကာ သာဓုခေါ်ကြပေတော့” ဟု ပြောဆိုမှားထားပြီး
ဇီဝိန်ချုပ်လေ၏။

သားတို့ သမီးတို့သည် ကောင်းကင်မှ ရပ်တည်သောပန်းကုံး
ကိုကြည့်ကြ၏။ ပန်းကုံးသည် တဖြည်းဖြည်းမြင့်၍ သွားရာမှ
သေးငယ်ပျောက်ကွယ်၍ သွားသည့်အခါ သားသမီးတို့က သာဓု
ခေါ်ကြပြီး ကျန်ခဲ့သော ရုပ်အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်မှု ပြုကြ၏။

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာသည် တုသိတာနတ်ပြည်၌ သုံးဂါ
စုတ်ရှိသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် နတ်သမီးကထောင်ခြံရံလျက် ယူဇနာ
နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ရှိသော ရတနာခုနစ်ပါးနှင့် တည်ဆောက်သည့်
ဗိမာန်ကြီး၌ စံစားရလေ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး-

(၁၆) ဣဓ မောဒတိ ပေစ္စ မောဒတိ၊
ကတပုညော ဥဘယတ္ထ မောဒတိ။
သောမောဒတိ သော ပမောဒတိ၊
ဒိသ္မာ ကမ္မဝိသုဒ္ဓိ မတ္တဇော။

(၁၆) ကောင်းမှုရှင်သည် ယခုလည်း ဝမ်းမြောက်ရ၏။
တမလွန်၌လည်း ဝမ်းမြောက်ရ၏။ နှစ်ဘဝစလုံး ဝမ်းမြောက်ရ၏။
မိမိ၏ စင်ကြယ်သောကုသိုလ်၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်သောအခါ ဝမ်း
မြောက်ရပေ၏။ အထူးထူးအပြားပြား ဝမ်းမြောက်ရပေ၏။

(ဓမ္မပဒ ယမကဝဂ် ။ တဆယ့်တစ်ခုမြောက် မဟာဓမ္မိက
ဥပါသကာ ဝတ္ထုပြီး၏။) ခေတ်မီဓမ္မပဒ ပထမဘွဲ့-
ဆန္ဒမအကြိမ်

ပျားဝိတုန်းနှယ် ကျင့်စေပွယ် မစ္ဆရိယကောသိယ သဌေးကြီးဝတ္ထု

ပျားဝိတုန်းသည်
ပန်းပွင့်နှင့် အဆင်းအနံ့တို့ကို မပျက်စီးစေပဲ
ဝတ်ရည်ကို ယူဆိသကဲ့သို့
ရဟန်းသူမြတ်တို့သည်
သဒ္ဓါတရားကို မထိခိုက်စေပဲ
ပစ္စည်းဥစ္စာကို မထိခိုက်စေစွဲ
ပစ္စည်းလေးပါးကို ခံယူရာ၏။

ဤဒေသနာတော်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
၌ မစ္ဆရိယသဌေးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

(ဝတ္ထုကြောင်းကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ဖြစ်၏။)

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သီတင်းသုံးတော်
မူသောအခိုက် စာနေသော မိုးသောက်ယံတွင် မဟာဓဇရုဏာ

ဆမာပတ်မှထတော်မူ၍ ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျသတ္တဝါ
တို့ကို ရွှေဉာဏ်တော်ကုန်ရက် ဖြန့်ကျက်လျက် စကြဝဠာတိုက်
တသောင်းကို ရှုကြည့်တော်မူလေရာတွင်....

ရာဂြိုဟ်ပြည်ကြီး၏ မုနိုးမဝေး သာဝတ္ထိပြည်မှ ခရီး ၄၅
ယူဇနာမျှ ကွာဝေးသော သက္ကာရနိဂုံးရွာ၌ မစ္ဆရိယကောသိယ
သဋ္ဌေးနှင့်တကွ ခင်ပွန်းမယားပါ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၍
ကျွတ်တန်းဝင်မည်ကို မြင်တော်မူ၏။

မစားရက် မသောက်ရက်

ထိုသဋ္ဌေးကြီးသည် ကုဋေရှစ်ဆယ်မျှ ကြွယ်ဝချမ်းသာ၏။
သို့ပါသော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မစားရက် မသောက်ရက်
သူတပါးကိုလည်း မပေးရက် မအမ်းရက်။ နှစ်မြောတွန့်တိုလျက်
ငွေကြေးတို့ကို ဆန့်ချည်တစေ့မျှ မလျော့ပျားအောင် စောင့်
ရှောက်နေသူ ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုသဋ္ဌေးကို ရှုမြင်တော်မူသော
နေ့၌ ထိုသဋ္ဌေးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ အခစားဝင်ရန် အသွား
လမ်းခရီး၌ မုန့်အိုးကင်းကပ်ကို ကျေးရွာသားတို့စားနေသည်ကို
မြင်ရသဖြင့် ထိုမုန့်အိုးကင်းကပ်ကို စားလိုသော အာသာပြင်းပြ
စွာ ဖြစ်သတည်း။

အပြန်ခရီးတွင်လည်း ထိုသို့ပင် တွေ့မြင်ရပြန်ရာ ထပ်မံ၍
တားမရခါးမနိုင်၊ စားလိုသောအာသာဆန္ဒ တိုးတက် ဖြစ်ပေါ်
ကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေသတည်း။

အိမ်သို့ ရောက်လျှင် မုန့်အိုးကင်းကပ် လုပ်၍ စားမည်ဟု
စဉ်းစား၏။

“အို မဖြစ်ပါဘူး၊ မဖြစ်ပါဘူး။ ငါးစားချင်တာက တချပ်နှစ်ချပ်၊ ငါက မုန့်အိုးကင်းကပ် စားချင်တယ်ဆိုလို့ လုပ်ခိုင်းယင် တအိမ်လုံးအတွက် လုပ်ရမှာ” ဟု စဉ်းစားယင်း စားချင်သော အာသာတွင် ငွေကုန်မှာစိုးလှသဖြင့် ဇနီးမယားကိုပင် မပြောကြားပဲ ကျိတ်မှိတ်၍သာ မှိုင်တော့ဝေးမော၍ နေလေ၏။

ဇနီးဖြစ်သူသည် သဋ္ဌေးကြီး နန်းတော်ကအပြန်ီမှာ မျက်နှာမကောင်းလှ၍ အကြောင်းထူး တစုံတရာ ချဉ်းကပ်၍ မေးပါသော်လည်း ဖြေရမှာခက်ခက်၊ မယားပင်လျှင် ကပ်၍ စားမှာ စိုးရိမ်သည့် အချက်ကြောင့် လိုရာကို ပွင့်မပြောပဲ နေလေရာ သဋ္ဌေးကတော်ခမျာ ပိုမို၍ စိုးရိမ်လစပြီးမရမက တပွပွမေးလေတော့မှ မုန့်အိုးကင်းထပ် စားချင်သည့် ဖြစ်အင်နှင့် ကိုယ်တယောက်သာ စားချင်တာကြောင့် သူတပါးကိုပါကျွေးရမှာ စိုးရိမ်၍ မျှီသိပ်ကာ နေရကြောင်းကို သိလေလျှင် သဋ္ဌေးကတော်က...

“အရှင်- စိုးရိမ်တော်မမူပါနှင့်၊ ငွေကြေးလည်း မကုန်ကျရအောင် တယောက်စာအတွက်မည်သူမျှမသိအောင် ဘုံခုနစ်ဆင့် တွင်တက်၍ မုန့်အိုးကင်းကပ် လုပ်ပေးပါမည်။ အရှင်တယောက်သာ စားပါလော့” ဟု ဆိုသည်ကာလ သဋ္ဌေးကြီးက-

“အို ရှင်မ၊ ဆန်မုန့်ကြိတ်ရာတွင် ဆန်စောင်းကို မကြိတ်ပဲ ဆန်ကျိုး ဆန်ကဲ့တို့ကိုကြိတ်ပါ။ နို့ရည်ထောပတ် တင်လဲတို့ကို တော့ နည်းနည်းစိပ်ထည့်။ မီးဖိုကလေးနဲ့အိုးကင်းစာလေးကို ဘုံခုနစ်ဆင့်မှာ တိတ်တိတ်ယူခဲ့ပေတော့” ဟုဆို၏။ သဋ္ဌေးကတော်လည်း ထိုအစီအစဉ်အတိုင်းယူ၍ အောက်ဆုံးဘုံဆင့်မှစပြီး တံခါး

မင်းတပ်တို့ကို ထိုးပြီးသော် အထက်ဆုံးဘုံ၌ပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မုန့်လုပ်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

ရှင်မောဂ္ဂလာန် မုန့်အလှူခံရန်ကြခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် နံနက်စောစောကပင်လျှင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို ခေါ်တော်မူပြီး ထိုသဌေးကြီး၏မုန့်လုပ်ရာအရပ်သို့သွားပြီး လောဘတဏှာကင်းကွာလေအောင် ကြည့်ရှုဆုံးမ၍ သဌေးလင်မယားနှင့်တကွ မုန့်တို့ကိုပါ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အရောက် ယူဆောင်ခဲ့လေလော့။ ငါ့ဘုရားသည် ယနေ့အဖို့ဆွမ်းခံကြတော်မမူပဲ သံဃာတော်ငါးရာနှင့်တကွ မစ္ဆရိယသဌေးကြီး၏ မုန့်ဖြင့်သာပင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းပြုမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် တန်ခိုးတော်၏ အစွမ်းဖြင့် မစ္ဆရိယသဌေး၏ ဘုံခုနစ်ဆင့်သော လေသာပြတင်းစောင်းကင်အပြင်၌ ရပ်တော်မူ၏။

မစ္ဆရိယသဌေးသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန် ဆွမ်းခံရပ်သည်ကို မြင်လျှင် ထိုခေတ်ဇာတိက သမထကျင့်ကြံချာန်ပုံနိုင်သူများ အမြောက်အမြားရှိသောခေတ်ဖြစ်၍ သာမနီရဟန်းဟု အထင်ရှိပြီး လှူရမည်ကို များစွာတုန်လှုပ်လျက် “ဏန်တော့ဆွမ်း” လိုက်လေ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် စောင်းကင်အပြင်လေသာပြတင်းဝ၌ပင် စကြံတုန့်ခေါက် လျှောက်၍နေတော်မူ၏။ သဌေးက....

“စကြံလျှောက်ရုံမကလို့ ကောင်းကင်မှာ ပလ္လင်ဖွဲ့ခွေနေသော်လည်း ရမည်မဟုတ်” ဟု ဆို၏။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ပြတင်းတံခါးအပြင် စောင်းကင်၌ တန်ခိုးတော်ဖြင့် ပလ္လင်ဖွဲ့ ခွေနေတော်မူ၏။

သဋ္ဌေးက “ပြတင်းတံခါးခုံမှာ ရပ်သည်တိုင်အောင် ဤမုန့်ကို ရလိမ့်မည်မဟုတ်” ဟု ဆို၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည်ပြတင်းခုံ၌ ရပ်တော်မူ၏။

သဋ္ဌေးက “အရှင်ရဟန်း၊ အခိုးအငွေ့ လွှတ်သည့်တိုင်အောင် တစ်တခုမျှရမည်မဟုတ်” ဟု ဆို၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် တန်ခိုးတော်ဖြင့် အခိုးအငွေ့ တို့ကို လွှတ်တော်မူသော် သဋ္ဌေးမျက်စိကျိန်းစပ် ခုနစ်ထပ် ဘုံအခန်းတွင် အခိုးနှင့်အနွံဖြစ်လေသဖြင့် ဘုံပြာသာဒ်ကို မီးလောင်မည် စိုးရိမ်စွာဖြင့် ဤရဟန်းသည်တစ်တရာမျှမရလျှင်သွားမည်မဟုတ် ဟု တောင်းတော့ပြီး....

“ရှင်မ၊ ဤရဟန်းကို အလွန်အလွန် သေးငယ်စွာသော မုန့် တခုလုပ်၍ပေးပြီး လွှတ်လိုက်ပါတော့” ဟု ဆို၏။

မုန့်များ ပွားများလာခြင်း

သဋ္ဌေးကတော်သည် မုန့်ညက်ကလေး အနည်းငယ်ကို အိုးကင်းခွက်၌ ထည့်လုပ်၏။ ကြီးစွာသေစမုန့်ကြီး ဖြစ်လာပြီး အိုးကင်းခွက် တပြင်လုံးပြည့်လေ၏။

သဋ္ဌေးက သင်သည် မုန့်ညက်ကိုများ စွာ ထည့်၍ လုပ်သည်ဟု အပြစ်တင်ပြီး မုန့်ကြီးကြီးကို ခြင်းထောင်း၌ပစ်ထည့်ကာ ကိုယ်တိုင် ဇွန်းကိုကိုင်၍ဇွန်းများတွင် မုန့်ညက်တစက်တင်ရုံမျှထည့်၍ လုပ်၏။ မုန့်သည် ပိုကြီးလာ၏။

ဤမုန့်ကို မလ္လာရက်၍ ခြင်းထောင်းထဲထည့်ကာ နောက်တခုကို လုပ်ပြန်၏။ ပို၍ပို၍ကြီးလာ၏။

နောက်တခု လုပ်ပြန်၏။ ပို၍ ကြီးလာပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် မုန့်ကြီးကြီးလူရမှာ နှမြောတိုင်း ထပ်၍ထပ်၍ လုပ်ရာ ခြင်းတောင်းထဲတွင်ပြည့်လေ၏။ သဌေးသည် သည်းမခံ နှိုင်းတော့။ “ရှင်မ၊ ဤရဟန်းအား မုန့်တခုကို ပေးလိုက်ပါ တော့”

သဌေးကတော်သည် မုန့်တခုကိုယူ၏။ ခြင်းထဲတွင် ရှိသော မုန့်အားလုံးတို့ အပ်၍ ပါလာ၏။

သဌေးနှင့် သဌေးကတော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အပ်၍ပါလှစေ သော မုန့်တို့ကို တဘက်စွန်းဆီမှ ကိုင်၍ နှစ်ယောက်သား ခြေ အနီးပြီး ဆွဲကြသည်။ ချွေးမီးမီး ကျသည့်တိုင်အောင် ဆွဲ၍မရ။ သဌေးသည် မောပန်းလှသဖြင့် မုန့်စားလိုသော အာသာဆန္ဒ ပင် ကုန်ခန်း၍သားပြီး “ရှင်မ၊ ဤမုန့်အားလုံးကို ခြင်းတောင်း နှင့်တကွ ရဟန်းအား ပေးလှ လိုက်ပါတော့” ဟု စိတ်အား ပျက်စွာ ပြောလိုက်လေတော့၏။

သဌေးကတော်သည် ရှင်မောဂ္ဂလဒန်ထံ ခြင်းတောင်းကိုအပ် လှူရန် ချဉ်းအပ်၏။

အလ္လဒါနအကျိုးကို ဟောတော်မူခြင်း

အရှင် မောဂ္ဂလဒန်သည် ဇနီး ခင်ပွန်းနှစ်ယောက်စလုံးအား ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးကို ဟောကြားတော်မူပြီး အလ္လဒါန၏ အကျိုးကို ထင်ရှားစွာ ဟောပြောတော်မူ၏။

သဌေးကြီးသည် တရားတော်၌ လွန်စွာ ကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်၍ မြင့်မြတ်သော နေရာကို စီမံခင်းကျင်းကာ...

“အရှင်မြတ်ဘုရား... ဤပလ္လင်ထက်၌ပင် မုန့်ကို သုံးဆောင် တော်မူပါ” ဟု ပင့်ဆောင်၏။

အရှင်မောဂ္ဂဇာန်မထေရ်မြတ်က “သဋ္ဌေးကြီး၊ မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် သင်၏မုန့်တို့ကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူမည် ဖြစ်၍ ရဟန်းငါးရာနှင့် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူ၏။ အသင်တို့သည် ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ကိုယ်တိုင်ကပ်လှူလိုပါမူ မုန့်တို့နှင့်တကွ နို့ရည်၊ တင်လ၊ သကာ ပျားရည်တို့ကို ယူခဲ့ လော့”

“မြတ်စွာဘုရား အဘယ်၌ သီတင်းသုံးပါသနည်း”

“ဤအရပ်မှ ၄၅ ယူဇနာဝေးသော ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏”

“အရှင်ဘုရား... ဤမျှဝေးသော အရပ်သို့ ဆွမ်းစားချိန်မိ ရန် အဘယ်သို့ ရောက်နိုင်ပါအံ့နည်း”

“သဋ္ဌေးကြီး... အသင်တို့အလိုရှိလျှင် ငါ၏တန်ခိုးအစွမ်းဖြင့် ရောက်အောင် ဆောင်ယူအံ့” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် သဋ္ဌေးကြီးက “အောင်းလှပါပြီ အရှင်ဘုရား” ဟု ဝန်ခံ၏။

အရှင်မောဂ္ဂဇာန် တန်ခိုးတော်

အရှင်မောဂ္ဂဇာန် မထေရ်သည် သဋ္ဌေးကြီး၏ အထက် ပြာသာဒ်မှ အောက်ပြာသာဒ်အပြင်သို့ ဆင်းသက်ကာမျှဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏တံခါးမုခ်ဝ၌ ရောက်စေသတည်းဟု ခိဋ္ဌာန်တော်မူ၏။ မထေရ်မြတ် ခိဋ္ဌာန်တော်မူတိုင်းသာလျှင် ဖြစ် လေ၏။

သဋ္ဌေးလင်မယားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ထံ ချဉ်းကပ် ၏ အခါအခါလက် ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ဆွမ်းစားကျောင်းသို့သံသံတော်တို့နှင့်တကွ ကြွဝင် တော်မူ၏။

သဌေးကြီးလည်း ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား
သပိတ်တော်၌ မုန့်တို့ကို ထည့်၍လှူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်
မျှလောက်ရုံမျှ အလှူခံတော်မူ၏။

ဤနည်းဖြင့် ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့ သည်လည်း
မျှလောက်ရုံမျှ ခံယူကြကုန်၏။

မစ္ဆရိယ ဇောသိယသဌေးသည် နို့ရည်၊ တောပတ်၊ ပျား
တင်လဲသကာ စသည်တို့ကို ပေးလှူ ထည့်လောင်းသည်ရှိသော်
မကုန်နိုင်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်း
တော်များ ဆွမ်းစားခြင်း ကိစ္စပြီးလျှင် သဌေးနှင့် သဌေး
ကတော်တို့သည် မုန့်တို့ကို အဝ စားသောက်သော်လည်း မုန့်တို့
သည် မကုန်ခန်းနိုင်။ စားကြွင်းစားတို့အား ပေးအမ်းလှူဒါန်း
ကြသော်လည်း ကုန်ခန်းခြင်းမရှိ၍ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်
ထားကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားက ဇေတဝန်ကျောင်း အရံတံခါးမုခ်ဝ၏မနိုး
မဝေ၊ ချိုင့်ထဲသို့ စွန့်ပစ်ကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သဌေး
လင်မယားသည် ပိုလျှံသောမုန့်တို့ကို ချိုင့်ဝှမ်းသို့ စွန့်ပစ်ကြ၏။

သဌေးလင်မယား သောတာပန်တည်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အနုမောဒနာ ဒေသနာတော်ကို
ဟောကြားတော်မူ၏။ သဌေးလင်မယားတို့သည် သောတာ
ပတ္တိဖိုလ်၌တည်၍ မြတ်စွာဘုရားအားရှိခိုးပြီးဇေတဝန်ကျောင်း
မုခ်ဝ၌ရှိသော မိမိတို့၏ပြာသာဒ်သို့တက်၍ နေကြ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ သဌေးကြီးသည် ကုဋေဂ္ဂှစ်ဆယ်မျှသောပစ္စည်း
ဥစ္စာတို့ကို သာသနာတော်၌ စွန့်ကြဲပေးလှူ၏။

ဣတ္ထိယသည် ချက်သောက်လျှင် လူသိမည်စိုး၍ ဝယ်ခိုင်းပြီး အိမ်နှင့်ဝေးရာ မြစ်ဆိပ်ကမ်းတခုရှိ ချိုထဲ၌သွား၍သောက်၏။

အမြဲမပြတ် လူဒါနိုးခဲ့သော ဖခင်သဌေးကြီးမှာ သေလွန်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ သိကြားမင်းဖြစ်၍နေ၏။ သားဖြစ်သူ အဘယ်သို့ ရှိလေသနည်းဟု လူ့ပြည်သို့ ကြည့်သော် အလှ မဲဏ္ဍပ်ကိုဖျက်၍ မပေးရက် မကမ်းရက်နှင့် အရက်သောက်နေ သည့်အဖြစ်ကို မြင်လေ၏။ သတိတရားရအောင်လုပ်မှု ဖြစ်တော့ မည်ဟု ဣတ္ထိယသဌေးနှင့် တထေရာတည်းတူအောင်ဖန်ဆင်း၍ ဘုရင်မင်းမြတ်နန်းတော်သို့ ဝင်၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်အား မိမိသည်တောထွက်၍ရသေ့ ရဟန်းပြုလို ပါသဖြင့် မိမိ၏ဥစ္စာပစ္စည်းများကို ဘုရင်မင်းမြတ်သိမ်းယူပါရန် လျှောက်ထား၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ငါ့တင်မြောက်ခြားစွာရှိ သည်။ အလိုမရှိဟု ငြင်းပယ်လျှင် မရှိဆင်းရဲသားတို့အား ပေး ဝေလှူဒါနိုးခွင့်ပြုပါဟု ဆို၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်က ခွင့်ပြု၏။

သိကြား ဣတ္ထိယသည် အိမ်သို့သွား၏။ သဌေးကတော်မှ စ၍ အားလုံးပင် ဣတ္ထိယအစင်ဟုပင် ထင်မှတ်ကြ၏။ သဌေး ကတော်အား အကျိုးအကြောင်း ဖျောင်းဖျာပြောဆိုပြီး အိမ်စေ တို့အား မြို့တွင်း၌ လှည့်လည်ကြွေးကြော်စေ၏။

လူအပေါင်းတို့သည် စုရုံးလာရောက် အလှူခံကြ၏။ သိကြား ဣတ္ထိယသည် ဝတ်စားတန်ဆာမှစ၍ ယာဉ်ရထား လှည်း နွား၊ များပါမကျန် ပေးလှူ၏။ ရရှိသူတို့က ဝမ်းသာအားရ သယ်သွား ကြ၏။

သဋ္ဌေးဣတ္ထိယသည် အရက်မှူး၍ ချုံထိမူထွက်အလာ မိမိ၏ အဝတ်အစား တန်ဆာ လှည်းနွားတို့ ယူဆောင်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မိမိပိုင်ပစ္စည်းများဟု မှတ်မိသည့်အလျောက် ငါ့ ပစ္စည်းဟု အတင်းပင်လိုက်၍ လုယက်၏။ လူအပေါင်းတို့က အရက်မှူးသမားဟု ရိုက်ပုတ်ထားခဲ့၏။

အဝတ်စုံတပြု ဖုန်အလူးလူးဖြင့် ဣတ္ထိယသည် ကြံရာရာ ဘုရင့်နန်းတော်သို့ ဝင်ရောက်လျှောက်ထား၏။ ဘုရင်မင်းမြတ် ၏ သင်ကိုယ်တိုင်ပင် လှူဒါန်းလိုကြောင်း လာရောက် လျှောက် ထားသေးသည် မဟုတ်ပါလားဟု မေး၏။ မဟုတ်ရကြောင်း ဖြေကြား၏။

အိမ်တွင် ဣတ္ထိယတယောက်ရှိနေကြောင်း သိရသဖြင့် နန်း တော်သို့ဆင့်ခေါ်၏။ ဣတ္ထိယနှစ်ယောက်မှာ ခွဲမရအောင်တူနေ ကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးက ဣတ္ထိယအစစ်ပါဟု ပြောကြ၏။

သဋ္ဌေးဣတ္ထိယက အားလုံးတူတာ ရှိပါစေတော့၊ မတူတာ တခုတော့ ရှိသည်ကို သက်သေပြပါမည်ဟု မိမိ၏ ဆံပင်တို့ကို ရှင်းရသည့် ဆတ္တာသည်အား ဦးခေါင်းတွင် ဆံပင်အတွင်း၌ မွဲဟလုံးရှိကြောင်း သက်သေပြ၏။ ဆတ္တာသည်ကို ခေါ်၍ စစ်မေးရာ မွဲရှိကြောင်း ဝနီခံ၍ ဦးခေါင်း၌ မွဲကို ရှာကြည့် ဝေ၏။ ဣတ္ထိယနှစ်ယောက်စလုံးပင် ဦးခေါင်း၌ မွဲရှိကြ၏။ ဣတ္ထိယသည် ကြံရာမရတော့ပဲ မေ့မြောသွားတော့၏။

သိကြားဣတ္ထိယသည် ထိုအခါမှ သိကြားမင်းအသွင်ပြောင်း ၍ ဣတ္ထိယ ကို ရေစင်ပက်ဖျန်း သတိရစေပိုး ဖခင်သဋ္ဌေးကြီး ဖြစ်ကြောင်း လူ့ဘဝတွင် ဒါနအမှု ပြုခဲ့သည် များကြောင့်

သိကြားမင်းစည်းစိမ်ကို ရခဲ့သည်။ သားဖြစ်သူ ဣလ္လိယသည် မလ္လရက် မတန်းရက်ဖြစ်၍ သတိတရား ရစေရန် လာရောက် သတိပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြားကာ ဒါန သီလ အကျိုး တရားတို့ကို ဟောကြားတော်မူပြီး မိမိဆိုင်ရာ တာဝတိံသာသို့ ပြန်လေ၏။

ဣလ္လိယသဋ္ဌေးကြီးသည် ကြီးစွာသော သံဝေဂဖြင့် ဒါန နှင့် သီလအမှုတို့ကို ပြုလေသဖြင့် စုတေသောအခါ နတ်ရွာသို့ လားရလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဣလ္လိယသဋ္ဌေး၏ အတိတ်ဇာတ် ကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူပြီးနောက်....

ဇာတ်တော်ပေါင်းခြင်း

“ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ မစ္ဆရိယကောသိယသဋ္ဌေး သည် ထိုအခါက ဣလ္လိယသဋ္ဌေးဖြစ်ခဲ့သည်။ သိကြားနတ်မင်း သည် ငါ၏သားတော် ရှင်မောဂ္ဂလာန် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဗြဟ္မဒတ် မင်းကြီးသည် ငါ၏ညီတော် အာနန္ဒာပင်တည်း။ ငါဘုရား သည်ပင် ထိုအခါက ဆတ္တာသည်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်”ဟု ဇာတ်တော် ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ (ဓမ္မပဒ ပုပ္ဖဝင် ငါးခုမြောက် မစ္ဆရိယ ကောသိယ သဋ္ဌေးဝတ္ထု။)

နိဂုံး

လောကီကောင်းကျိုးချမ်းသာ၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုး
ချမ်းသာတို့ကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဟော
ကြားတော်မူသော "ဓမ္မပဒ" တရားတော်များနှင့် ဘုရားရှင်
လက်ထက်က တကယ်အဖြစ်အပျက် ဇာတ်ဝတ္ထုတို့ကို တူညီရာ
စုပေါင်း၍ အများပြည်သူ အလွယ်တကူ ပတ်ရှုနိုင်ကြစေရန်
စီစဉ်ပြုစုရာ မိမိရည်မှန်းချက် ပြီးစီးအောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်၍
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတော့သည်။

ဇောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၄၂ ခုနှစ်၊ ရေစံသက္ကရာဇ် ၁၉၀၀
ပြည့်နှစ်သည် မိမိရည်မှန်းသော ကောင်းမှုကုသိုလ် တရပ်၏
အောင်မြင်သောနှစ်ဟု မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။

ဤ "ဓမ္မပဒ လက်ရွေးစင်များ" ကို ပြုစုရာတွင် မိမိ၏ ကိုယ်
ကျိုးအတွက် စိုးစဉ်းမျှမရည်ရွယ်။ ဗုဒ္ဓ၏သာသနာတော် တည်
တံ့ပြန့်ပွားရေးအတွက် မိမိ၏ တလက်ဆွမ်း တယောက်မဖြင့်
သာသနာပြုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဓမ္မပဒ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုများ အမှတ်(၁)

အမှတ် ၁-ကို (ဒါနဝတ္ထုများ) အဖြစ် (၁) လယ်စာရင်းငှား
ပုဏ္ဏသဌေးကြီးဖြစ်ဝတ္ထု၊ (၂) ဥတ္တရာနှင့်သီရိမာဝတ္ထု၊ (၃) သီရိ
မာနှင့် ရဟန်းတပါးဝတ္ထု၊ (၄) ရှင်မောဂ္ဂလာန်နတ်ပြည်ရောက်
ဝတ္ထု၊ (၅) အာနန္ဒာသဌေးကြီးဝတ္ထု၊ (၆) နန္ဒိယသူကြွယ်ဝတ္ထု
တို့ဖြင့် နီးစပ်ဆက်နွယ်ရာ ပူးပေါင်းပြုစုခဲ့ပါသည်။

ဓမ္မပဒ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုများ အမှတ်(၂)

အမှတ် ၂-ကို (အလှူရှင်ကြီးများ) အမည်ဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်
သဌေးကြီးများ ဖြစ်ကြသော (၁) ဇောတိက သဌေးကြီး၊

(၂) ဇဉ်းသဌေးကြီး၊ (၃) မေဏုကာသဌေး ဝတ္ထုများနှင့် ထိုသဌေးကြီးတို့၏ ရှေးအတိတ် အလှူကြီးများကို တခမ်းတနား ဖော်ပြကာ ရဟန္တာအဖြစ် ရောက်ကြသည်အထိ ပါရှိပါသည်။

ဓမ္မပဒ ဇာတ်ရှေးစင်ဝတ္ထုများ အမှတ်(၃)

အမှတ် ၃-တွင် (ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး) အမည်ဖြင့်

(၁) ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သဌေးကြီး ကာဏဝလ္လိယဝတ္ထု၊ (၂) ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး ၅ နှစ်သမီးအရွယ် သောတာပနီဘဝမှ မှုတ်သားဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်းအစုံနှင့် နိုးစပ်ဆက်နွယ်သောဝတ္ထု များကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြထားပါသည်။

ဓမ္မပဒ ဇာတ်ရှေးစင်ဝတ္ထုများ အမှတ်(၄)

အမှတ် ၄-တွင် (သာမဏေကျော် လေးပါး) အမည်ဖြင့်

(၁) တိဿ သာမဏေဝတ္ထု၊ (၂) ပဏ္ဍိတသာမဏေဝတ္ထု၊ (၃) သံကိစ္စသာမဏေဝတ္ထု၊ (၄) သုမနသာမဏေ ဝတ္ထုများ အပြင်၊ အကျဉ်းအားဖြင့် (၅) အရှင်ရေဝတ၊ (၆) သုခသာမဏေ၊ (၇) သာနုသာမဏေ၊ (၈) သာမဏေကျော်လေးပါး၊ (၉) အရှင် ကုမာရ ကဿပ၊ (၁၀) အရှင်သီဝလိမထေရီနှင့် (၁၁) ထေရာ အပါဒါနီတွင် လာရှိသော သာမဏေဘဝမှ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြ သော ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း ၁၄ ဦးတို့ကို ဖော်ပြပါရှိပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဓမ္မပဒဇာတ်ရှေးစင်ဝတ္ထုများကို အမှတ်စဉ် ၄-၅-၆ အထိ မှုတ်သားဖွယ်ရာ ဝတ္ထုတော်များကို ဓမ္မပဒ ဂါထာ တော်များနှင့် ဘာသာပြန်များပါ ပူးတွဲ၍ ပြုစု စီစဉ်သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ပု-ဒိ-အာနှင့် ပြည့်စုံရပါလို၏။

လှခင် (ဆန်းဆွန်ဦး)

၁၃၄၅-နယုန်လပြည့်။ (၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလ ၂၈-ရက်)

ဆဋ္ဌမအကြိမ်

ချက်ချင်း အကျိုးပေးသော အဂ္ဂုဏ် ၄-ပါး

(ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယကံ အင်္ဂါ ၄-ပါး)

- ၁။ အလှူရှင်၏ စေတနာ ထက်သန်မှုရှိခြင်း။
  - ၂။ လှူသောပစ္စည်းသည် တရားသဖြင့် ရှာဖွေရရှိခြင်း။
  - ၃။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘုရား၊ ရဟန္တာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ဖြစ်ခြင်း။
  - ၄။ နိရောဓသမာပတ်မှ ထဦးတွင် လွန်ကဲသော ဂုဏ် ရှိခြင်း။
- ဤအင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံလျှင် ဒိဋ္ဌဓမ္မ အကျိုးပေး နိုင်၏။

နိရောဓသမာပတ်မှ ထဦးတွင်

နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သမာပတ်ဝင် စားခဲ့သောရက်အတွင်း မည်သည့်အာဟာရ၊ ရေတပေါက်မျှပင် မသုံးဆောင်ခဲ့သောကြောင့် နိရောဓသမာပတ်မှ ထဦးအချိန်တွင် ရုပ်ခန္ဓာသည် မီးကဲ့သို့ပူလောင်နေ၏။

အချိန်မီ မဘုဦးပေးရလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝံရမည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သမာပတ်မှ ထလျှင်ထချင်း လောကကို ကြည့် ရှုတော်မူ၍ (၁)မည်သူ့ကို ချီးမြှောက်ရမည်နည်း၊ (၂)ထိုသူ တို့၏စေတနာ သဒ္ဓါတရား ရှိ မရှိ၊ (၃) ထိုသူတို့၏ရှေးဘဝကံ ဟောင်း ရှိ မရှိတို့ကို သုံးသပ်ပြီးမှ ထိုသူတို့ရှိရာအရပ်သို့ကြွတော် မူလေ့ရှိ၏။

ဒိဋ္ဌဓမ္မ အကျိုးခံစားရသူ ၆ ယောက်

- (၁) မလ္လိကာမိဖုရား။ ဘုရားကို မုန့်အသီးလှူသော နေ့၌ပင် ဇောသလမင်းကြီးကောဏ်ယူ၍ မိဖုရား မြှောက်၏။
- (၂) ပုဏ္ဏ ခေါ် တယ်ကူလီ။ ရှင်သာရိ ပုတ္တရာ အား ဆွမ်းလှူသောနေ့မှာပင် သဌေးကြီးဖြစ်၏။
- (၃) ကောသာဒ္ဓကပုဏ္ဏား။ မိမိ၏တထည်တည်းသော အပေါ်ရုံအဝတ်ကိုလှူ၏။ ထိုနေ့ပင် ရှစ်ခု ရှစ်လီ သော ဥစ္စာတို့ကိုရ၏။
- (၄) သုမနုပန်းသည်။ မုလေးပန်း ရှစ်ဆုပ်ကိုလှူ၏။ ထိုနေ့ပင် စည်းစိမ်ချမ်းသာ နှင့် ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ရ၏။
- (၅) သုပ္ပိယဒါယိကာမ။ မကျန်းမာသော ရဟန်း အား ပေါင်သား လှီး၍လှူ၊ နှစ်ရက်မြောက်၌ အနာလုံးဝပျောက်၊ အမာရွတ်မျှပင်မထင်။
- (၆) ဂေါပါလ မာတာဒေဝီ။ ဆံပင် ဖြတ်ရောင်း ရသော ငွေရှစ်သပြာနှင့် ရှင်မဟာဓာစွည်း ထေရ် အား ဆွမ်းလှူ၊ ထိုနေ့မှာပင် ဥတေန မင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီးဖြစ်၏။

